Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Καρβάσειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | *Ἀθῆναι, 16 Μαΐου 1936* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 24*

ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΜΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Ἐπιτέλους! τὸ ὄνειρο ἔγινε πρᾶγμα. Χρειάσθηκαν ἀπάνω ἀπὸ δέκα χρόνια—τὸ 1925 ἄρχισε ὁ Ἔρανος—ἀλλὰ ἡ προτομὴ τοῦ Πολέμη τὸ, σεμνὸ μνημεῖο ποὺ θέλησαν νὰ ἐγείρουν τὰ τότε Διαπλασόπουλα στὸν ἀγαπημένο τους ποιητή—ἀγαπημένο καὶ τῶν σημερινῶν καὶ τοῦ Πανελληνίου—εἶναι τώρα στημένη στὴν ὡραία της θέση, κι' ἀπὸ τὴν περασμένη Κυριακή, ποὺ ἔγιναν ἐπίσημα τἀποκαλυπτήρια, μπορεῖ νὰ τὴ βλέπῃ ὅλος ὁ κόσμος!

Αὐτὴ τὴν τελετὴ θέλω τώρα νὰ σᾶς περιγράψω, γιατὶ ἔγινε σὲ περιωρισμένο χῶρο—σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μικρὲς ἐκεῖνες πλατεῖες ποὺ ἀνοίγουνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ πάρκο τοῦ Ζαππείου—ἡ εἴσοδος ἦταν μὲ προσκλήσεις—καὶ καλέσθηκαν μόνο οἱ λίγοι, οἱ ἀπαραίτητοι, ποὺ μποῦσαν νὰ χωρέσουν—κι' ἔτσι κανένας ἴσως ἀπὸ σᾶς δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἴδῃ, νὰ τὴν ἀπολαύσῃ.

Ἡ πρόσκληση ἦταν γιὰ τὶς 11 τὸ πρωΐ. Πῆγα λίγο νωρίτερα γιὰ νὰ βρῶ καὶ κανένα πάγκο νὰ καθήσω... Ἡ ἡμέρα γλυκειά, καθαυτὸ ἀνοιξιάτικη, στὸν οὐρανὸ λίγα μόνο ἄσπρα συννεφάκια, κι' ἡ μικρὴ πλατεῖα στολισμένη ὁλόγυρα καὶ σκιασμένη ἀπὸ τὰ καταπράσινα φυλλώματα τῶν θάμνων της καὶ τῶν δέντρων. Στὸ βάθος, στὴ μέση ἑνὸς μικροῦ καγγελόφραχτου .π α ρ τὲ ρ μὲ πολύχρωμα λουλούδια, ἡ προτομὴ σκεπασμένη μὲ μιὰ ἑλληνικὴ σημαία, ἕτοιμη νὰ ἀποκαλυφθῇ. Στὴ μικρὴ πλατεῖα, ἕνα γύρο, ἀραδιασμένα τὰ παιδιὰ τῆς Σχολῆς Ἀπόρων τοῦ «Παρνασσοῦ» μὲ τὸν δραστήρια ἐπιθεωρητή της, τὸν κ. Λεοντίδη, ποὺ ὁδηγεῖ καὶ ἐπιβλέπει. Σὲ μιὰ ἄκρη κι' ἡ μπάντα τοῦ Δήμου. Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς στολές, μουσικῶν καὶ μαθητῶν, ἐπικρατεῖ τὸ

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΠΟΥ ΕΚΑΜΑΝ ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ
ποὺ ἔγιναν τἀποκαλυπτήριά της τὴν περασμένη Κυριακή.
(Φωτογραφία τῶν τ' Ἀθηναϊκῶν Νέων)

γαλάζιο, ποὺ τόσο ἐναρμονίζεται μὲ τὸ πράσινο. Ὁ χῶρος στὴ μέση εἶναι ἀκόμα ἄδειος· ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ γεμίζει καὶ σὲ λίγο ἀσφυκτικά... Νὰ οἱ ἐπίσημοι, τελευταῖοι: ὁ ὑπασπιστὴς κ. Στρίμπεργ ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα· ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος· ὁ νομάρχης κ. Καλαμάρας· ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Λούβαρις· ὁ δημαρχῶν κ. Πλυτᾶς. Τὸν «Παρνασσὸ» ἀντιπροσωπεύει ὁ πρόεδρος κ. Ἱππ. Καραβίας καὶ πολλὰ ἀκόμα μέλη τοῦ Συλλόγου. Καὶ τὴ «Διάπλασι» ὁ διευθυντὴς κ. Ν. Π. Παπαδόπουλος μὲ ὅλο τὸ «σπιτικό» καὶ μὲ τοὺς συνεργάτες του: τὸν κ. Σεφερλῆ, τὸν κ. Στασινόπουλο, τὴ δ. Γ. Ταρσούλη, τὴ δ. Μ. Φαλλαγγᾶ. Ἦταν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀνθρωποι τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν, τῶν τεχνῶν, ὁ κ. Ι. Δαμβέργης, ὁ κ. Γ. Πάπ, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ι. Ν. Χατζιδάκις, ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἔθνους» κ. Σ. Νικολόπουλος ὁ γιατρὸς καὶ πρώην ὑπουργὸς κ. Ρ. Αἰβαθυνόπουλος, ὁ γιατρὸς κ. Μ. Παπαδόπουλος, ἡ κυρία Ἀθηνᾶ Ταρσούλη, ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀειμνήστου Σουρῆ κτλ. κτλ.

Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἔβλεπε μὲ συμπάθεια μιὰ γηραιὴ μαυροφόρα κυρία, μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ ἔντονη φυσιογνωμία, καθισμένη ἐκεῖ δίπλα στὸ μνημεῖο, κοντὰ στὸ πρόχειρο βῆμα. Ἦταν ἡ Τερέζα Πολέμη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ποιητοῦ. Ἀ, μὲ τί ἀγωνία, μὲ τί λαχτάρα περίμενε κι' αὐτὴ τόσα χρόνια νὰ ἴδῃ τέτοια ἡμέρα! Καὶ πῶς θἀγυπομονοῦσε νἀρχίσῃ ἡ τελετή, νὰ τραβηχθῇ ἡ σημαία, νὰ ἴδῃ στὸ φῶς τοῦ ἥλιου τὴ μαρμαρένια μορφὴ τοῦ ἀγαπημένου της, τοῦ δοξασμένου, ὅπως δὰ ἀνυπομονοῦν ὅλοι νὰ ἰδοῦν κάτι ποθητὸ ὅταν ἐπιτέλους πλησιάζῃ ἡ ὥρα—ὅταν, ἀπὸ ὁλάκερα φαγωμένα χρόνια, δὲν μένουν παρὰ λίγα λεπτά, λίγα δευτερόλεπτα...

Καὶ νά, ἡ ὥρα ἦρθε. Πρῶτος ἀνεβαίνει στὸ βῆμα ὁ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ζαππείου—ὁ νοικοκύρης νὰ ποῦμε τοῦ πάρκου ποὺ δέχθηκε τὸ μνημεῖο—ὁ κ. Κ. Κυριακός, καὶ μὲ λίγα ὡραῖα λόγια ἐκφράζει τὴ χαρά του πού, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους μαρμαρένιους ποιητές του, τὸ πάρκο τοῦ Ζαππείου θὰ δείχνῃ τώρα καὶ τὸν λλοφίλητο Ἰωάννη Πολέμη.

Τὸν διαδέχεται ὁ πρόεδρος τοῦ «Παρνασσοῦ». Σύντομα κι' εὔγλωττα, ὁ ἀγαπητός μας κ. Καραβίας διηγεῖται τὴν ἱστορία: Πῶς ὁ παλιὸς συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» καθηγητὴς κ. Χατζιδάκις — ὁ Ζέφυρος Βραδυνὸς — ἔρριξε τὴν ἰδέα μ' ἕνα γράμμα του νὰ κάμουν ἔρανο τὰ Διαπλασόπουλα γιὰ νὰ γίνῃ ἡ προτομὴ τοῦ Πολέμη ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχε πεθάνει· πῶς υἱοθέτησε τὴν πρόταση ἡ «Διάπλασις», πῶς τὴ δέχθηκαν μ' ἐνθουσιασμὸ τὰ παιδιά της καὶ πῶς, ἀπὸ τὸ 1925 ὡς τὸ 1927, μαζεύθηκαν λίγα-λίγο οἱ 22.000 δραχμὲς ποὺ χρειάσθηκαν—400.000 σημερινές!—γιὰ νἀγορασθῇ ἡ γύψινη προτομή, ἡ ὁλοζώντανη, ποὺ εἶχε ἀφήσει πεθαίνοντας ὁ λαμπρὸς γλύπτης Δούκας, καὶ γιὰ νὰ γίνῃ σὲ μάρμαρο ἀπὸ τὸν καλλιτέχνη κ. Ι. Κουλουρῆ· πῶς, τὸ μνημεῖο, τελειωμένο, ἔμενε χρόνια στὸ ἐργαστήρι, γιατὶ δὲν βρισκόταν τόπος νὰ στηθῇ (τὴν ξέρετε αὐτὴ τὴν ἱστορία) καὶ πῶς ἐπιτέλους ἀνέλαβε ἀξιέπαινα τὴ φροντίδα ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος «Παρνασσὸς» ποὺ κι' ἄλλες προτομὲς ποιητῶν ἔχει στήσει ὡς τώρα. Καὶ μετὰ τὴ διήγηση, ποὺ τοῦ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ ἐπαινέσῃ τὴ «Διάπλασι» καὶ τὰ Διαπλασόπουλα γιὰ τὼραῖο του ἔργο, ὁ κ. Καράβίας ἐχαρακτήρισε πιστὰ τὸν ποιητή.

Στὸ βῆμα ἀνεβαίνει τώρα ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας. Καὶ νὰ ὁ σύντομος, μὰ τόσο ὡραῖος, τόσο μεστός, τόσο φιλοσοφικὸς λόγος ποὺ ἐκφωνεῖ ὁ κ. Λούβαρις:

«Ἡ Τέχνη, καὶ ἰδιαιτέρως ἡ Ποίησις, εἶναι ἀποκάλυψις ὅπως ἡ Θρησκεία. Ὁ Ποιητὴς κατέρχεται μέχρι τῶν βαθῶν ὅπου διατρίβουν αἱ «Μητέρες» τοῦ Γαΐτε καὶ, ἀνερχόμενος εἰς τὸ φῶς, ἀνακοινώνει εἰς τὸν λαόν του τὰ μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἀπεκαλύφθησαν εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν κάθοδόν του εἰς τὰ ἀπόρρητα βάθη τῆς ζωῆς. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν καθίσταται ὁδηγὸς τῶν ἄλλων, ὑποφήτης εὐγενεστέρων αἰσθημάτων καὶ ὑψηλοτέρων ἰδεῶν, καλλιτέχνης ψυχῶν καὶ κῆρυξ ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα ἐξαίρουν ὑπεράνω τῆς κενότητος τῆς καθημέραν ζωῆς καὶ καταβάλλουν τὰ σπέρματα γενναίας δημιουργίας εἰς τὸ στῆθος τοῦ λαοῦ του.

Τοιοῦτος ποιητὴς ὑπῆρξεν ὁ Ἰωάννης Πολέμης, ὡραῖος ποιητὴς καὶ ἄνθρωπος-ποιητής. Διὰ τῆς ρομαντικῆς διαισθήσεως ἡ ὁποία τὸν διακρίνει, συνέλαβε τὰ μυστικὰ τῶν Μητέρων καὶ διὰ τῆς γλυκύτητος τοῦ στίχου του προσεπαθησε νὰ ἐμβάλῃ αὐτὰ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἄλλων. Θερμὸς πατριώτης, ἔψαλε τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος· καὶ ἐκ τῆς βαθείας του θρησκευτικότητος ἤντλησεν ὁμαλὸν φρόνημα καὶ καθαρότητα, οἵτινες μόνον ἡ θρησκευτικότης χαρίζει. Ἡ προτομή του, τὴν ὁποίαν ὀφείλει ἡ Ἑλλὰς εἰς μίαν τόσο εὐτυχῆ ἐμπνευσιν, ἂς ὑπομιμνήσκῃ εἰς τὰς νέας ἑκάστοτε γενεάς, ὅτι τῆς ἀληθινῆς δημιουργίας πλούσιαι πηγαὶ εἶναι καὶ θὰ παραμένουν ἐσαεὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ ἡ νοσταλγία τοῦ Ἰδανικοῦ, τὴν ὁποίαν χαρίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ θρησκευτικότης».

Κι' ἦλθε ἡ μεγάλη στιγμή: ὁ κ. Ὑπουργὸς τραβᾶ ἕνα κυανάλευκο κορδόνι, ἡ σημαία ἀποσύρεται καὶ τὸ μνημεῖο ξεσκεπάζεται. Ἡ μουσικὴ χαιρετᾷ. Ὅλοι ἀσκεπεῖς κοιτάζουν μὲ συγκίνηση τὴν ὡραία μορφὴ τοῦ Ποιητοῦ, ὅλοι θαυμάζουν τὴν ἐμοιότητα καὶ τὴν τέχνη τῆς προτομῆς, ποὺ εἶναι χωρὶς ἄλλο ἡ ὡραιότερη, ἡ καλλιτεχνικώτερη ἀπ' ὅσες βλέπουμε στὰς Ἀθήνας. Εἶναι στημένη σὲ κομψὸ βάθρο καὶ σὲ ἀνάλογη στήλη τετράγωνη, ὅπως τὴ βλέπετε στὴν ὡραία φωτογραφία τῆς πρώτης σελίδας. Μπροστά, στὴ στήλη, εἶναι χαραγμένα τἀκόλουθα:

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΜΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Ἐνῶ διαβάζει τὸν λόγο του ὁ κ. Ἀχιλ. Κύρου. Πλησίον του ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος. Ἀντικρύ του ἡ ἀδελφὴ τοῦ ποιητοῦ Τερέζα Πολέμη. Ὁπισθέν της (ἀσκεπής) ὁ κ. Ν. Παπαδόπουλος. Τελευταῖος δεξιὰ ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ 1862—1924

ΕΓΕΝΕΤΟ
ΔΙ' ΕΡΑΝΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΤΑ ΕΤΗ 1925—1927
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΟΥ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
«Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»
ΕΣΤΗΘΗ
ΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΙ ΤΟΥ ΦΙΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ
Ο «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»

Μετὰ τἀποχαλυπτήρια, κατέθεσαν στεφάνια δάφνινα στὸ βάθρο, ἐκ μέρους τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ὁ δημαρχῶν κ. Πλυτᾶς, καὶ ἐκ μέρους τῆς Ἑταιρείας τῶν Θεατρικῶν Συγγραφέων, ὁ πρόεδρός της κ. Θ. Συναδινός. Κι' ἀμέσως ἐκεῖ μπροστὰ —ὄχι ἀπὸ τὸ βῆμα ὅπως οἱ ἄλλοι— διάβασε τὸ λόγο του ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἑστίας» κ. Ἀχιλ. Κ. Κύρου. Τὸν ἀγαποῦσε τὸν Πολέμη ὁ κ. Κύρου, ποὺ ἦταν καὶ πατρικός του φίλος. Μὲ τὴ συγκινημένη ἀγάπη του τὸν ἐχαρακτήρισε. Κι' ἔλαβε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξάρῃ τὰ Ἰδανικὰ ἐκεῖνα ποὺ κυριαρχοῦν στὸ ἐθνικὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ—ἰδανικὰ ποὺ καὶ ὁ κ. Κύρου λατρεύει—τὴ Θρησκεία, τὴν Πατρίδα, τὴν Οἰκογένεια, τὴν Ἠθική, τὴν Ἀγάπη. Ὡραῖος λόγος, διδακτικός. Ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τελευταῖα παρκμελοῦν αὐτὰ τὰ Ἰδανικά, ἢ θεραπεύουν ἄλλα, ἀντίθετα, καταστρεπτικά, ἐθνοκτόνα...

Καὶ νὰ ὁ Κρίτων Σουρῆς, γιὸς τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ποιητὴς κι' ὁ ἴδιος, Κι' αὐτὸς ἀγαποῦσε τὸν Πολέμη σὰν πατρικό του φίλο. Καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ λίγες στροφὲς ὡραῖες κι' ἐμπνευσμένες.

Ἡ σεμνὴ τελετὴ τελειώνει. Ἡ μουσικὴ χαιρετᾷ πάλι τὸν Ποιητὴ καὶ κατόπι παίζει ἕνα ἐμβατήριο. Ὁ κόσμος φεύγει. Καὶ φεύγοντας, χαιρετᾷ μὲ συγκίνηση τὴν κατασυγκινημένη Ἀδελφὴ καὶ συγχαίρει τὸν κ. Καραβία γιὰ τὸν «Παρνασσὸ» καὶ τὸν κ. Παπαδόπουλο γιὰ τὴ «Διάπλασι». Ὁ κ. Δαμβέργης μάλιστα τὸν φιλεῖ...

Φεύγω κι' ἐγὼ καταγοητευμένος. Ὅ,τι εἶδα, ὅ,τι ἄκουσα στὴ μικρὴ πλατεῖα τοῦ πάρκου ἦταν τόσο ὡραῖο, τόσο ταιριαστό, τόσο συγκινητικό! Εὖγε καὶ στοὺς ὀργανωτές, καὶ στοὺς ὁμιλητές, καὶ σ' ὅλους! Εἶχε καλὴ τύχη τὸ μνημεῖο ποὺ ἔκαμαν τὰ Διαπλασόπουλα...

Ὅλες οἱ Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες, τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ τὴν ἑπομένη, ἐδημοσίευσαν περιγραφὲς τῶν ἀποκαλυπτηρίων καὶ χαρακτηρισμοὺς τοῦ Πολέμη, μὲ διάφορες φωτογραφίες τοῦ μνημείου καὶ τῆς τελετῆς. Κι' ὅλες ἔλαβαν ἀφορμὴ νὰ ἐπαινέσουν θερμὰ τὸν «Παρνασσό», τὴ «Διάπλασι», καὶ προπάντων τὰ Διαπλασόπουλα, ποὺ σπάζοντας τὸν κουμπαρά τους γιὰ νὰ τιμήσουν ἕναν ἀγαπημένο τους κι' ἄξιο Ἕλληνα Ποιητή, ἔδωσαν ἕνα τόσο ὡραῖο καὶ ἀξιομίμητο παράδειγμα.

ΓΡ. Ξ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.—Τὸ τέλος τοῦ μαθήματος

Ἄξαφνα ἀκούω κλάμματα. Ποιὸς ἄλλος θὰ ἔκλαιγε ἀπὸ τὴν κλαψοῦ τὴ Μόνικα: Τρέχω κοντά της καὶ τὴ ρωτῶ μ' ἀνησυχία:

— Τί εἶναι πάλι; Τί ἔπαθες; Γιατὶ κλαῖς;...

—Ἄχ, κυρία! μοῦ λέει· ἐδῶ ποὺ κάθησα, εἶχαν χυθεῖ λερωμένα νερὰ ἀπ' τὸ κλουβὶ τοῦ καναριοῦ κι' ἔγινα σὲ κακὰ χάλια...

Πράγματικῶς, τὸ μεσοφόρι καὶ τὸ πανταλονάκι της ἦταν βρεμμένα καὶ λερωμένα, γιατί, καθὼς θὰ ξέρετε, ποτὲ δὲν εἶναι καθαρὸ τὸ νερὸ ἀπ' τὸ κουπάκι ποὺ τὸ καναρίνι ἔχει κάνει τὸ μπάνιο του... Ἀμέσως ἀπὸ «κυρία» ἔγινα πάλι «μαμμά». Ἔγδυσα τὴ Μόνικα, τῆς ἔβαλα καθαρά, σαπούνισα τὰ λερωμένα καὶ τἄπλωσα νὰ στεγνώσουν στὸ παραβὰν τοῦ τζακιοῦ, πρὸς τὸ μέρος τῆς φωτιᾶς.

—Ἔμπρός! εἶπα ὕστερα στὰ παιδιά. Τώρα ἔχουμε ἀπαγγελία καὶ τραγούδι.

Ξέρουν πολλὰ παιδικὰ τραγουδάκια καί, ὅταν τὰ λένε ὅλα τὰ παιδιὰ μαζί, πᾶνε καλά. Ὅταν τὰ βάζω ὅμως νὰ τὰ ποῦν καὶ χωριστά, κάνουν λάθη καὶ μόλις τὴν τέταρτη ἢ τὴν πέμπτη φορὰ τὰ καταφέρνουν.

Αὐτὸ γινόταν καὶ σήμερα μὲ τάξη καὶ ἡσυχία. Ἀλλὰ στὴ μέση τοῦ μαθήματος, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Μόνικα τραγουδοῦσε «Ἤλθε ὁ Ἀπρίλιος —τί λαμπρὸς ὁ ἥλιος!—ἡ Ἀρκούδα τσίμπησε τὸν Ἀλφρέδο. Αὐτὸς ξεφώνισε, μὰ ἡ Ἀρκούδα εἶχε πάρει τόσο ἀδιάφορο ὕφος, ὥστε ἐνόμισα

πὼς τὸν Ἀλφρέδο τὸν εἶχε τσιμπήσει ὁ Σαρλό, ποὺ αὐτὸς γελοῦσε πονηρά.

— Σαρλό, εἶπα, θὰ μείνῃς νηστεία!

Τότε ὅλα τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

—Ὄχι ὁ Σαρλό! Ἡ Ἀρκούδα τσίμπησε τὸν Ἀλφρέδο! Ἡ Ἀρκούδα!

— Δὲ ντρεπόσαστε, τοὺς φώναξα μὲ θυμό. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μωρωτυρᾶτε. Αὐτὸ εἶναι πολὺ κακό! Στὴν γωνία ὅλοι, γιὰ νὰ μάθετε!

Τὰ ἔβαλα ὅλα στὴ γωνία, καὶ τὸ μάθημα τελείωσε.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

9 Νοεμβρίου

Ἀγαπητὲ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Ἐκείνησα σήμερα νὰ κατεβῶ στὴν πόλη γιὰ νὰ ἀγοράσω μιὰ μποτίλλια βερνίκι γιὰ τὰ παπούτσια καὶ μερικοὺς γιακάδες καὶ ὕφασμα γιὰ μιὰ καινούργια ποδιὰ καὶ ἕνα βαζάκι κρέμα—ὅλα αὐτὰ μοῦ ἦσαν ἀπαραίτητα, θὰ ἤμουν πολὺ δυστυχισμένη ἂν περνοῦσε μιὰ ἡμέρα ἀκόμη χωρὶς νὰ τὰ πάρω. – Καὶ ὅταν θέλησα νὰ πληρώσω τὸ εἰσιτήριο τοῦ λεωφορείου, τότε ἀνακάλυψα πὼς εἶχα ξεχάσει τὸ πορτοφόλι μου στὴν τσέπη τοῦ ἄλλου μου πανωφοριοῦ. Ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ γυρίσω πίσω καὶ νὰ πάρω τὸ ἑπόμενο λεωφορεῖο καὶ ἤρθα στὸ μάθημά τῆς γυμναστικῆς μὲ μεγάλη καθυστέρηση.

Αὐτὰ παθαίνει κανεὶς ὅταν εἶναι ἀφηρημένος καὶ ἔχει καὶ δυὸ παλτά.

Ἡ Τζούλια Πέντλετον μὲ προσκάλεσε γιὰ τὶς διακοπὲς τῶν Χριστουγέννων. Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό, κύριε Σμίθ; Φαντασθῆτε τὴ Γερουσὰ Ἄμποτ τοῦ Ἀσύλου Τζὼν Γκρίερ καθισμένη στὸ ἴδιο τραπέζι μὲ τοὺς ἑκατομμυριούχους τῆς Πέμπτης Λεωφόρου. Δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο μὲ θέλει ἡ Τζούλια — τώρα τελευταῖα ἐπιζητεῖ πολὺ τὴν συναναστροφή μου. Ἐγώ, γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, θὰ προτιμοῦσα πολὺ περισσότερο νὰ περάσω τὶς διακοπὲς μὲ τὴ Σάλλη μὰ ἡ Τζούλια μὲ προσκάλεσε πρώτη καὶ ἔτσι, ἂν πρόκειται νὰ πάω κάπου, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ προτιμήσω τὴν Νέα Ὑόρκη ἀπὸ τὸ Γοῦστερ. Μὲ τρομάζει κάπως ἡ ἰδέα πὼς θὰ βρεθῶ ἀντιμέτωπη σ' ὅλους τοὺς Πέντλετον «en masse» καὶ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ θὰ μοῦ χρειασθοῦν κι' ἕνα σωρὸ καινούργια φουστάνια—γι' αὐτό, Μπάρμπα Μακροπόδη μου καλέ, ἂν μοῦ γράψετε πὼς προτιμᾶτε νὰ μείνω στὸ Κολλέγιο, θὰ ὑποταχθῶ στὴν ἐπιθυμία σας μὲ τὴ συνειθισμένη μου ὑπακοή.

Τὶς ἐλεύθερές μου ὧρες τὶς περνῶ τώρα διαβάζοντας: «Τὴ ζωὴ καὶ τὰ γράμματα τοῦ Θωμᾶ Χώξλεϋ». Ξεκουράζεται κανεὶς διαβάζοντας μερικὰ ἐλαφρὰ ἔργα πότε-πότε. Ξέρετε τί εἶναι ἕνας Ἀρχαιοπτέρυξ; Εἶναι ἕνα πουλί. Καὶ ἕνας Στερεόγναθος; Δὲν εἶμαι πολὺ βεβαία καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια, ἀλλὰ νομίζω πὼς εἶναι κάποιο μεταβατικὸ ὄν, πουλὶ μὲ δόντια ἢ σαῦρα μὲ φτερά, κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Ὄχι, ὄχι δὲν εἶναι τίποτε ἀπ' αὐτά. Κοίταξα τώρα στὸ Λεξικὸ καὶ τὸ εἶδα. Εἶναι ἕνα θηλαστικὸ τῆς Μεσοζωϊκῆς περιόδου. Ἔχει κεφάλι φιδιοῦ, αὐτιὰ σκυλιοῦ, πόδι ἀγελάδας, οὐρὰ σαύρας, πτερὰ κύκνου, καὶ εἶναι ὅλο σκεπασμένο μὲ μιὰ ὡρία ἀπαλὴ γούνα σὰν γάτας τῆς Ἀγκύρας.

Φέτος διάλεξα ὡς προτιμώμενο μάθημα τὴν οἰκονομολογία. Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον θέμα. Ἅμα τελειώσω μὲ αὐτό, τότε θὰ πάρω τὴν Κοινωνικὴ Πρόνοια καὶ τὰς Συγχρόνους Διοικητικὰς Μεθόδους. Καὶ τότε, ἀγαπητέ κύριε Ἐπίτροπε, θὰ ξέρω περίφημα πῶς ἀκριβῶς πρέπει νὰ διευθύνεται ἕνα Ὀρφανοτροφεῖο. Δὲν νομίζετε πὼς θὰ ἤτοαν πρώτης τάξεως ψηφοφόρος ἂν εἶχα ἐκλογικὰ δικαιώματα; Τὴν περασμένη βδομάδα ἔκλεισα τὰ εἰκοσιένα. Τὸ κράτος μας πρέπει νὰ εἶναι ἀσυνείδητα σπάταλο γιὰ νὰ μὴ χρησιμοποιῇ ἕνα τέτοιο μορφωμένο, τίμιο, εὐσυνείδητο καὶ ἐξυπνον πολίτη ὅπως θὰ ἤμουν ἐγώ.

Πάντα δική σας

Γιούντη

7 Δεκεμβρίου

Ἀγαπητὲ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συγκατάθεσή σας νὰ πάω στῆς Τζούλιας—παίρνω τὴν σιωπή σας γιὰ κατάφαση.

Τί κοσμικὴ κίνηση εἴχαμε τώρα τελευταῖα στὸ Κολλέγιο! Τὴν περασμένη βδομάδα δόθηκε ὁ χορὸς τῶν ἱδρυτῶν τοῦ Κολλεγίου—ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μποροῦσαμε καὶ ἐμεῖς νὰ λάβουμε μέρος σ' αὐτὸν γιατὶ δὲν γίνονται δεκτὲς παρὰ μόνον οἱ μαθήτριες τῶν ἀνωτέρων τάξεων.

Σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ εἶχε κάθε μιά μας τὸ δικαίωμα νὰ προσκαλέσῃ ἕνα καβαλλιέρο. Λοιπὸν προσκάλεσα τὸν Τζίμμη Μάκ-Μπράϊδ καὶ ἡ Σάλλη προσκάλεσε τὸν φίλο του ἀπὸ τὸ Πρίνσετον, ἐκεῖνον ποὺ τοὺς εἶχε ἐπισκεφθεῖ τὸ περασμένο καλοκαίρι στὴν κατασκήνωσή τους καὶ ἡ Τζούλια προσκάλεσε ἕναν νεαρὸν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὄχι πολὺ διασκεδαστικόν ἀλλὰ ἄμεμπτον κοινωνικῶς. Εἶναι συγγενὴς μὲ τοὺς Ντὲ λὰ Μάττερ Τσίτσεστερς. Ἂν ἴσως καὶ λέει τίποτε αὐτὸ τὸ ὄνομα σὲ σᾶς; Ἐμένα δὲν μὲ θαμπώνει σὲ τόσο μεγάλο σημεῖο.

Ὁπωσδήποτε οἱ καλεσμένοι μας ἔφθασαν τὴν Παρασκευὴ τὸ ἀπόγεμα καὶ ἐπῆραν τὸ τσάϊ τους στὸ σαλόνι τῶν Τελειοφοίτων καὶ ὕστερα κατέβηκαν στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ τὸ γεῦμα τους. Τὸ ξενοδοχεῖο ὅμως εἶχε τόσον κόσμο, ὥστε καθὼς μᾶς εἶπαν ἀναγκάσθηκαν νὰ κοιμηθοῦν ἐπάνω στὰ τραπέζια τοῦ μπιλλιάρδου. Ὁ Τζίμμης Μάκ-Μπράϊδ λέει πὼς τὴν ἐρχομένη φορὰ ποὺ θὰ τὸν καλέσουν γιὰ καμμιὰ γιορτὴ σὲ τοῦτο τὸ Κολλέγιο θὰ φέρῃ μαζί του μιὰ ἀπὸ τὶς σκηνές τοὺς τοῦ Ἀντιροντάϊκς καὶ θὰ τὴν στήσῃ μέσα στὸν περίβολο τοῦ Κολλεγίου.

Τὴν ἄλλη μέρα ἤρθαν στὶς ἑπτάμισυ γιὰ νὰ παρευρεθοῦν στὴ δεξίωση καὶ στὸ χορὸ τοῦ Προέδρου. Τὰ δικά μας καθήκοντα ἄρχισαν ἀπὸ πολὺ νωρίς. Εἴχαμε ἑτοιμάσει ἀπὸ νωρὶς τὰ καρνὲ ὅλων τῶν καβαλλιέρων καὶ ὕστερα ἀπὸ κάθε χορὸ τοὺς ἀφήναμε μαζεμμένους σὲ ὁμάδες κάτω ἀπὸ τὰ ψηφία ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὰ ἀρχικὰ ἀπὸ τὰ ὀνόματά τους, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τοὺς βρίσκουν εὔκολα οἱ νέες τους ντάμες. Π. χ. ὁ Τζίμμης Μάκ-Μπράϊδ θὰ ἔπρεπε νὰ στέκῃ ὁπωμονετικὰ κάτω ἀπὸ τὸν Μ καὶ νὰ περιμένῃ ὥσπου νὰ τὸν φωνάξουν. (Ἔτσι θὰ ἔπρεπε τοὐλάχιστον νὰ κάνῃ, ἀλλὰ αὐτὸς προτίμησε νὰ σεριανίζῃ καὶ νὰ ἀνακατεύεται μὲ τοὺς «Ρ» καὶ μὲ τοὺς «Σ» καὶ μὲ διάφορα ἄλλα ψηφία). Τὸν βρῆκα πολὺ δύσκολο καὶ ἰδιότροπο. Ἦταν θυμωμένος γιατὶ δὲν εἶχε παρὰ μονάχα τρεῖς χοροὺς μαζί μου. Ἔλεγε πὼς ντρεπόταν νὰ χορεύῃ μὲ κορίτσια ποὺ δὲν γνώριζε!

Τὸ ἄλλο πρωΐ εἴχαμε συνδυλία ἀπὸ εὔθυμα τραγούδια. Καὶ ποιὸς νομίζετε πὼς ἔγραψε τὸ καινούργιο ἀστεῖο τραγούδι ποὺ συνθέσαμε γιὰ τὴν εὐκαιρία τῆς γιορτῆς; Ποιὸς φαντάζεστε πὼς τὸ ἔγραψε; Ἀλήθεια, αὐτὴ τὸ ἔγραψε. Ὦ, σᾶς διαβεβαιώνω, ἀγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη, πὼς τὸ μικρό σας ἔκθετο κοντεύει νὰ γίνῃ «ἐξέχουσα προσωπικότης».

Ὅπως κι' ἂν εἶναι, αὐτὲς οἱ δύο μέρες τῆς γιορτῆς πέρασαν πολὺ διασκεδαστικὰ καὶ πιστεύω πὼς κι' οἱ ξένοι μας, εὐχαριστήθηκαν. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς βρίσκονταν στὴν ἀρχὴ σὲ μεγάλη ἀμηχανία μὲ τὴ σκέψη πὼς θ' ἀντιμετώπιζαν χίλια κορίτσια. Ἀλλὰ συνείθισαν, πολὺ γρήγορα. Οἱ δυὸ μας νεαροὶ τοῦ Πρίνσετον διασκέδασαν ἐξαιρετικὰ—τοὐλάχιστον ἔτσι μᾶς εἶπαν ἀπὸ εὐγένεια—καὶ μᾶς κάλεσαν στὸν δικόν τους τὸν χορὸ τὴν ἐρχομένη ἄνοιξη. Δεχθήκαμε τὴν πρόσκλησή τους καὶ γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ μὴν φέρετε ἀντίρρηση, καλέ μου Μπάρμπα Μακροπόδη.

Ἡ Τζούλια, ἡ Σάλλη καὶ ἐγὼ εἴχαμε καὶ οἱ τρεῖς μας καινούργιες τουαλέττες. Θέλετε νὰ σᾶς τὶς περιγράψω; Τῆς Τζούλιας ἦταν κρὲμ ἀ-

τλάζι μὲ χρυσᾶ κεντήματα. Στὴ ζώνη της εἶχε περάσει κόκκινα ὀρχεοειδῆ. Ἦταν ἕνα ὄ ν ε ι ρ ο, τὸ εἶχαν φέρει ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ κόστιζε ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια.

Τῆς Σάλλης ἦταν οὐρανὶ ἀνοικτὸ μὲ περσικὰ κεντήματα καὶ ταίριαζε ὡραιότατα μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά της. Δὲν τῆς κόστιζε ἕνα ἑκατομμύριο, ἀλλὰ ἔκανε τὴν ἴδια φιγούρα ὅπως καὶ τῆς Τζούλιας.

Τὸ δικό μου ἦταν ἀπὸ τριανταφυλλὶ κρὲπ-ντὲ σὶν γαρνιρισμένο μὲ κρὲμ ντανταλλὲς καὶ τριανταφυλλὶ ἀτλάζι. Καὶ φοροῦσα στὴ ζώνη μου κόκκινα τριαντάφυλλα ποὺ μοῦ τὰ εἶχε προσφέρει ὁ Τζ. Μ. Μ. (Ἡ Τζούλια τοῦ εἶχε πεῖ ποιὸ χρῶμα νὰ διαλέξῃ). Φορούσαμε δὲ καὶ οἱ τρεῖς μας μεταξωτὲς γόβες καὶ μεταξωτὲς κάλτσες καὶ κρατούσαμε μεταξωτὰ μαντήλια ὅλα ταιριαστὰ μὲ τὶς τουαλέττες μας.

Θὰ σᾶς ἔχουν βέβαια κάνει βαθυτάτη ἐντύπωση ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες.

Δὲν μπορῶ ν' ἀποφύγω τὴ σκέψη, ἀγαπητέ μου Μπάρμπα, πόσο εἶναι ἄνοστη ἡ ζωὴ ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κάνῃ ἕνας ἄνδρας, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Βενετσιάνικη ντανταλλὲ καὶ τὰ κεντήματα τοῦ χεριοῦ καὶ ἡ Ἰρλάντ, εἶναι γι' αὐτὸν λέξεις κενὲς ἀπὸ κάθε νόημα. Ἐνῶ μιὰ γυναίκα—ἄσχετο ἂν καταγίνεται μὲ μωρὰ ἢ μὲ μικρόβια, μὲ τὸν σύζυγό της ἢ μὲ τὴν ποίηση ἢ μὲ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ ἢ μὲ τὰ παραλληλόγραμμα ἢ μὲ τὴν κηπουρικὴ ἢ μὲ τὸν Πλάτωνα ἢ μὲ τὸ μπρίτζ—ἐνδιαφέρεται πάντοτε γιὰ τὶς τουαλλέτες

Ὁπωσδήποτε γιὰ νὰ συγκεφαλαιώνω: Θέλετε νὰ σᾶς φανερώσω ἕνα μυστικὸ ποὺ τὸ ἀνακάλυψα τώρα τελευταῖα; Καὶ θέλετε νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε πὼς δὲν θὰ μὲ περάσετε γιὰ ματαιόδοξη; Ἀκοῦστε λοιπόν:

Εἶμαι νόστιμη.

Εἶμαι στ' ἀλήθεια. Θὰ ἤμουν πολὺ ἠλιθία ἂν δὲν τὸ ἤξερα, ἀφοῦ ἔχω τρεῖς καθρέφτες στὸ δωμάτιό μου.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ

Υ. Γ. Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ φρικτὰ ἀνώνυμα γράμματα ποὺ ἀναφέρουν τὰ μυθιστορήματα.

20 Δεκεμβρίου

Ἀγαπητὲ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Δὲν ἔχω παρὰ μόνο ἕνα λεπτὸ στὴ διάθεσή μου γιατὶ πρέπει νὰ πάω ν' ἀκούσω δύο μαθήματα, νὰ ἑτοιμάσω δυὸ βαλίτσες καὶ ἕνα μπαοῦλο καὶ νὰ προφθάσω τὸ τραῖνο τῶν τεσσάρων—δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ φύγω χωρὶς νὰ σᾶς στείλω δυὸ λόγια γιὰ νὰ σᾶς πῶ πόσο μὲ χαροποίησε τὸ δέμα ποὺ μοῦ στείλατε γιὰ τὰ Χριστούγεννα.

Εἶμαι ἐνθουσιασμένη μὲ τὶς γοῦνες καὶ μὲ τὸ κολιὲ καὶ μὲ τὴν ἐσάρπα καὶ μὲ τὰ γάντια καὶ μὲ τὰ μαντήλια καὶ μὲ τὰ βιβλία—μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα σᾶς ἀγαπῶ!

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Α. Δι καὶ Γ. Τ.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΧΑΙΝΔΕΛ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

— Πῶς; κανένας! τί θέλεις νὰ πῇς;

— Μελέτησα μόνος, κρυφὰ ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ.

Καὶ ἀμέσως ὁ Φρειδερίκος τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς σοφίτας.

— Αὐτὸ εἶναι πρωτάκουστο! ἀπάντησε ὁ Δούξ, ποὺ εἶχε διασκεδάσει πολὺ μὲ αὐτὴ τὴ διήγηση.

Χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάστηκε.

— Πές στὸν γιατρὸ Χαϊνδελ ὅτι τὸν θέλω.

Μετὰ ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, ὁ κ. Χαϊνδελ ἦταν παρών, καὶ κοίταξε ἀνήσυχα πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ του, φοβισμένος μὴν ἔδωσε καμμιὰ ἀφορμὴ δυσαρεσκείας στὸν Δούκα.

— Γιατρέ, εἶπε αὐτός, εἶστε σήμερα στὴ λειτουργία;

— Μάλιστα, κύριε Δούξ!

— Τώρα, ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς συστήσω τὸ μουσικὸ ποὺ μᾶς γοήτευσε μὲ τὸ παίξιμό του.

Καὶ συγχρόνως πῆρε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ παρουσίασε στὸν πατέρα του.

Ὁ κ. Χαϊνδελ συνωφρυώθηκε.

— Τί ἐννοεῖτε, παρακαλῶ;

— Τί ἐννοῶ; Μά, ἀγαπητέ μου Χαϊνδελ, χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεστε, εἶστε πατέρας ἑνὸς μικροῦ καλλιτέχνη, ποὺ μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ γίνῃ πολὺ μεγάλος, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσετε.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, δὲν ἔπαιξε ὁ γιός μου πιάνο, κύριε Δούξ, γιατὶ τοῦ εἶχα ἀπαγορεύσει νὰ παίζῃ ὁτιδήποτε ὄργανο, καὶ δὲν ὑπῆρχε τέτοιο στὸ σπίτι μας...

—Ἄχ! καϊμένε Χαϊνδελ! εἶπε ὁ Δούξ. Ἐνῶ σεῖς βγάζατε τὸ πιάνο ἀπὸ τὴ μιὰ πόρτα, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔμπαινε ἄλλο!

—Ἄλλο; σπίτι μου; πῶς διάβολο μπῆκε;

— Πῶς; ἀπὸ τὴ σοφίτα, κι' ὅταν μάλιστα εἶναι συνένοχος ἕνας Ἀντώνης.

— Πῶς; ἐτόλμησε ὁ Ἀντώνης; Τὸν παλιάνθρωπο, θὰ τὸν διώξω μόλις γυρίσω...

—Ὄχι, πατέρα! παρεκάλεσε ὁ μικρός.

Ὁ Δούξ ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τοῦ γιατροῦ.

— Γιατρέ, σᾶς ζητῶ νὰ συγχωρήσετε τὸν ἔνοχο. Ἂς μιλήσουμε σοβαρά. Ἀξίζει τὸν κόπο. Ἐσύ, μικρέ, πήγαινε νὰ παίξῃς στὸ πάρκο.

Ὁ Φρειδερίκος ἔφυγε καταχαρούμενος, γιατὶ καταλάβαινε ὅτι εἶχε τὸν καλύτερο ὑπερασπιστή.

— Γιὰ πέστε μου, γιατρέ, τὸ παιδί σας δὲ μάθαινε καλὰ τὰ μαθήματά του τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια;

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἦταν πολὺ ἐπιμελής, παράδοξο γιὰ τὸν ἀτίθασσο χαρακτήρα του...

—Ἔ, αὐτὸ τὸ ὀφείλει στὸν Ἀντώνη!

— Πῶς αὐτό;

—Ὑποσχέθηκε στὸ μικρὸ ὅτι ἂν εἶναι ἐπιμελὴς καὶ μαθαίνει τὰ μαθήματά του, θὰ τοῦ προμήθευε ἕνα πιάνο. Μὴ τὸν ἐμποδίζετε λοιπὸν νὰ γίνῃ μουσικός, ἀφοῦ ἔχει ψυχὴ μεγάλου καλλιτέχνου. Θυμηθῆτε τί ἀκούσατε τὸ πρωΐ... Μιὰ μέρα θὰ εἶσθε ὑπερήφανος γιὰ τὸ παιδί σας.

Ὁ κ. Χαϊνδελ φαινόταν ἀναποφάσιστος.

— Βλέπω πὼς δὲν σᾶς ἔπεισα, εἶπε ὁ Δούξ.

— Πάντως μὲ κλονίσατε καὶ σᾶς ὑποσχομαι νὰ τοῦ πάρω ἕνα δάσκαλο, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ σπουδάζῃ.

— Σωστά. Ἕνας μουσικὸς πρέπει νὰ εἶναι καὶ σπουδασμένος. Ἂς φωνάξουμε τὸ μικρὸ μαέστρο νὰ τοῦ τὰ ποῦμε...

Σκεφθῆτε τὴ χαρὰ τοῦ μικροῦ ὅταν ἔμαθε τὰ ἀπροσδόκητα νέα. Φίλησε τὸ χέρι τοῦ Δουκός, καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ γίνῃ ἀντάξιος τῆς προστασίας του.

Μόλις γύρισαν στὸ Χάλλε, ἔτρεξε νὰ φιλήσῃ τὸν Ἀντώνη καὶ τὴν Κατερίνα.

Τὰ πρῶτα του μαθήματα τὰ πῆρε ἀπὸ τὸ Ζαχάου, διακεκριμένο μουσικό, καὶ μόλις δέκα χρονῶν ἔκανε συνθέσεις ποὺ ἐπαίζονταν στὴν Μητρόπολι τοῦ Χάλλε.

Ἔτσι ὁ Φρειδερίκος Χαϊνδελ, ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους μουσικοὺς τῆς Γερμανίας καὶ τὰ ἔργα του θαυμάζονται καὶ παίζουνται σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Πέθανε στὰ 1759 στὴν Ἀγγλία ὅπου ἔζησε τὰ περισσότερά του χρόνια.

Τὰ θαυμάσια ὀρατόριά του, τὸν ἔκαναν ἀθάνατον!

(Ἀπ' τὸ Γαλλικὸ) ΜΥΡΡΑ ΑΛΟΗ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΚΑΛΑ ΔΙΑΤΗΡΗΜΕΝΕΣ ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ

Τώρα καὶ λίγες βδομάδες ἕνας φτωχὸς ψαρὰς τῆς Νέας Γῆς εἶχε βγεῖ μὲ τὸ καΐκι του γιὰ νὰ ψαρέψῃ, καὶ ἐκεῖ ποὺ ἔρριχνε τὰ δίχτυα του εἶδε ἕνα πελώριο παγόβουνο ποὺ ἐρχόταν κατὰ πάνω τους. Μόλις πρόφθασε αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του νὰ μανουβράρουν ἔτσι τὰ πανιὰ καὶ τὸ τιμόνι, ὥστε ν' ἀποφύγουν τὴ σύγκρουση. Φανταστῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξή τους, ὅταν τὴν ὥρα ποὺ τὸ παγόβουνο περνοῦσε ξυστὰ ἀπὸ κοντά τους, εἶδαν πὼς ἐπάνω στὴν κορυφή του βρίσκονταν ἕνα πλῆθος κιβώτια, χωρὶς βέβαια νὰ διακρίνεται ἴχνος ἀνθρώπου. Εὐθὺς ἐπλεύρισαν τὸ καΐκι τους στὸ παγόβουνο, σκαρφάλωσαν μὲ ἀρκετὴ δυσκολία στὴν ἀπότομη καὶ γλυστερὴ κορυφή του καὶ κατώρθωσαν νὰ μεταφέρουν, μὲ μεγαλύτερη ἀκόμη δυσκολία τὰ κιβώτια στὸ πλοῖο τους. Μὲ εὐνόητη ἀνυπομονησία ξεκάρφωσαν τὶς σανίδες καὶ μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ εἶδαν πὼς τὰ κιβώτια ἦταν γεμάτα ἀπὸ κονσέρβες συσκευασμένες μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια, καὶ διατηρημένες θαυμάσια ὅπως μπόρεσαν νὰ πιστοποιήσουν μόλις τὶς γεύθηκαν. Ἕνα μάλιστα κιβώτιο τὸ μεγαλύτερο, ἦταν γεμάτο μὲ τουφέκια, φυσίγγια, μὲ φωτογραφικὲς μηχανές, ἀκόμη καὶ μὲ φωτογραφικὲς πλάκες. Ποιὸς τοὺς ἔστελνε ἄραγε μ' ἕνα τέτοιο τρόπο τὰ ἡγεμονικὰ αὐτὰ δῶρα;

Ἀπὸ τὶς φίρμες ποὺ εἶδαν τυπωμένες ἐπάνω στὰ περισσότερα πράγματα κατάλαβαν πὼς ἡ καταγωγή τους ἦταν Δανική. Ἀνακοίνωσαν λοιπὸν τὸ εὕρημά τους στὴ Δανικὴ κυβέρνηση καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες κατωρθώθηκε ἐπὶ τέλους ν' ἀνακαλυφθῇ πὼς οἱ προμήθειες αὐτὲς προέρχονταν ἀπὸ μιὰ Δανικὴ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ποὺ κατὰ τὸ ἔτος 1920 εἶχαν ἀναγκασθῆ νὰ ἐγκαταλείψουν ξαφνικὰ τὴν κατασκήνωσή τους, χωρὶς νὰ πάρουν τίποτε μαζί τους. Πολὺ φρέσκες δὲν ἦταν βέβαια οἱ κονσέρβες αὐτὲς ὕστερα ἀπὸ δεκαέξη χρόνια, μὰ χάρις στὸ αὐτόματο ψυγεῖο ποὺ βρῆκαν ἦσαν τόσο εὔγευστες, ὅσο κι' ἂν εἶχαν βγεῖ ἐκείνη τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὴ φάμπρικα.

ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΓΗΪΝΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Σὲ μιὰ βορεία ἐπαρχία τῆς Ρωσσίας, κοντὰ στὸν Ἀρχάγγελο, ἕνας φτωχὸς ἰδιοκτήτης ἑνὸς γκαράζ ἔγινε μέσα σὲ λίγο διάστημα πλούσιος καὶ κατὰ ἕνα τρόπο ἐντελῶς ἀπρόοπτο. Κοντὰ στὸ γκαράζ του ἀνοίχθηκε ἕνας καινούργιος δρόμος, μόλις ὅμως ὁ δρόμος αὐτὸς δόθηκε στὴ χρήση τοῦ κοινοῦ, δὲν περνοῦσε μέρα ποὺ νὰ μὴν καλέσουν τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ γκαράζ νὰ τρέξῃ νὰ διορθώσῃ τὰ αὐτοκίνητα ποὺ σὲ ἀπόσταση 400—500 μέτρων ἀπὸ τὸ γκαράζ του χαλοῦσαν ξαφνικὰ καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ προχωρήσουν. Ὁ μηχανικὸς τότε ἔδενε τὸ αὐτοκίνητο σ' ἕνα ἄλογο, τὸ ρυμουλκοῦσε ὡς τὸ συνεργεῖο του καὶ ἐκεῖ ἐπιθεωροῦσε τὴ μηχανὴ καὶ ἔβλεπε πὼς ὅλα ἦσαν ἐν τάξει. Ἔβαζε λοιπὸν μπροστά, καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκινοῦσε καὶ μποροῦσε νὰ τρέχῃ ἐλεύθερα ὅπως πρίν. Οἱ αὐτοκινητισταὶ ἐνθουσιασμένοι ποὺ τὴν γλύτωναν τόσο γρήγορα ἔδιναν ἕνα γενναῖο φιλοδώρημα στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ γκαράζ καὶ συνέχιζαν τὸ δρόμο τους.

Στὸ τέλος ὅμως ἀναστατώθηκαν καὶ οἱ ἴδιες οἱ ἀρχὲς ἀκόμη τῆς περιφερείας. Γιατὶ δὲν περνοῦσε οὔτε ἕνα αὐτοκίνητο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δρόμο χωρὶς νὰ χαλάσῃ. Καὶ ὅλα χαλοῦσαν στὸ ἴδιο πάντοτε σημεῖο τοῦ δρόμου. Ἔστειλαν λοιπὸν ἐπὶ τόπου διαφόρους ἐμπειρογνώμονες, ποὺ κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ λύσουν τὸ αἴνιγμα, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες καὶ μελέτες. Πιστοποιήθηκε δηλαδὴ πὼς στὸ σημεῖο ἀκριβῶς ποὺ γίνονταν τὰ ἀτυχήματα ὁ δρόμος περνοῦσε πάνω ἀπὸ ἕνα κοίτασμα σιδήρου μὲ πολὺ δυνατὸ μαγνητισμό, σὲ βαθμὸ ποὺ ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ ἐκείνη βρισκόταν κάτω ἀπὸ ἰσχυροτάτη μαγνητικὴ ἐπίδραση. Μόλις λοιπὸν τύχαινε ἕνα αὐτοκίνητο νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο, τὰ «μαγνετό» τοῦ ἔπαυαν αὐτόματα νὰ λειτουργοῦν καὶ ἔτσι τοῦ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ προχωρήσῃ.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς πιστοποίησης ἦταν νὰ ἀχρηστευθῆ ἐντελῶς αὐτὸ τὸ τμῆμα τοῦ δρόμου καὶ νὰ ἀνοιχθῆ ἄλλος παρακάτω. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ γκαράζ ποὺ δὲν θὰ εἶχε πιὰ κι' αὐτὸς οὔτε ἕνα πελάτη θἀναγκάστηκε βέβαια νὰ μετακομίσῃ τὸ συνεργεῖο του, ἀλλὰ φυσικὰ οἱ παλιοὶ καλοὶ καιροὶ πᾶνε καὶ δὲν ξαναγυρίζουν.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΑΣ

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

(Βλέπε παραπλεύρως τὴν εἰκόνα)

Πέντε λαγουδάκια ξερολέφαλα θέλουν νὰ διασχίσουν τὸ στενὸ αὐτὸ χωράφι ποὺ ἔχει μόνο ἕξη μαῦρα καὶ ἄσπρα αὐλάκια καὶ νὰ πᾶνε ἀπὸ τὸ σημεῖο Α στὸ σημεῖο Β. Στὸ ἴδιο ὅμως χωράφι τὰ φυλάει καρασοῦλι ἕνας ἄκαρδος κυνηγός. Ὁ κυνηγὸς γιὰ νὰ κυνηγήσῃ τὰ λαγουδάκια πρέπει νὰ προχωρῇ στὰ ἀκριβὰ αὐλάκια, ἀπὸ τὸν ἕναν ἀριθμὸ στὸν ἄλλον, ἄσχετα μὲ τὴ θέση του καὶ σύμφωνα μόνον μὲ τὴν ἀριθμητική τους σειρά. Ἐπίσης καὶ τὰ λαγουδάκια γιὰ νὰ διασχίσουν τὸ χωράφι θὰ εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ἀριθμητικὴ σειρὰ τῶν θέσεων ποὺ κατέχουν κι' ἔτσι θὰ πηγαίνουν διαρκῶς μπρὸς-πίσω.

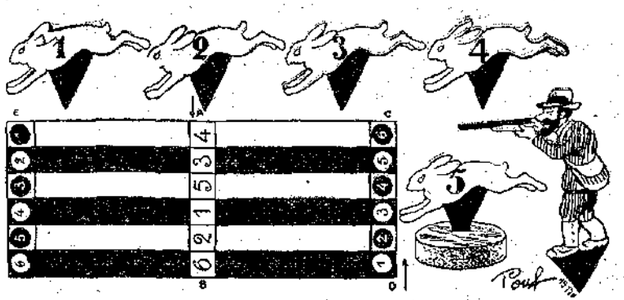

Ὁ Κυνηγὸς καὶ τὰ λαγουδάκια
(Σελ. 282, στ. γ'.)

Πῶς ὅμως μπορεῖ νὰ χτυπήσῃ ἕνα λαγουδάκι ὁ κυνηγός; Ἁπλούστατα ὅταν τὸ λαγουδάκι βρίσκεται σ' ἕνα αὐλάκι ποὺ στὴν ἄλλη του ἄκρη στέκεται ὁ κυνηγὸς καὶ ὅταν ὁ ἀριθμὸς ἀπὸ τὴ θέση ποὺ στέκεται ὁ κυνηγὸς προστιθέμενος στὸν ἀριθμὸ ἀπὸ τὴ θέση ποὺ βρίσκεται τὸ λαγουδάκι μᾶς δίνουν ὡς ἄθροισμα ἕνα ἀριθμὸ μονό. Ὅταν ὁ ἀριθμὸς εἶναι ζυγὸς τὸ λαγουδάκι οὔτε κἂν πληγώνεται.

Τὰ λαγουδάκια πρέπει νὰ περάσουν τὸ χωράφι ἕνα-ἕνα καὶ ὁ κυνηγὸς θὰ κάνῃ κι' αὐτὸς τὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὸ 1 ὡς τὸ 6 καὶ ἀπὸ τὸ 6 ὡς τὸ 1 ὥστε νὰ μὴ μείνῃ πιὰ κανένα λαγουδάκι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ χωραφιοῦ. Ἂν ὁ κυνηγὸς εἶναι ἀτζαμῆς τὰ λαγουδάκια θὰ περάσουν ὅλα μπροστὰ ἀπὸ τὴ μύτη του χωρὶς

νὰ χτυπήσῃ κανένα. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ τὰ χτυπήσῃ καὶ ὅλα ἢ ἔστω καὶ τὰ περισσότερα γιὰ νὰ νικήσῃ. Ἂν οἱ αὔξοντες ἀριθμοὶ ἀπὸ τοὺς λαγοὺς ποὺ ἔπιασε, ὅλοι μαζὶ κάνουν ἕνα ἄθροισμα ἀνώτερο ἀπὸ τοὺς αὐξοντας ἀριθμοὺς τῶν λαγῶν ποὺ τοῦ ξέφυγαν, τότε εἶναι νικητὴς ἔστω καὶ ἂν, ἂς ποῦμε, ἔχει πιάσει δυὸ λαγουδάκια καὶ τοῦ ξέφυγαν τρία;

Φυσικὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ χαλάσετε τὸ φύλλο τῆς Διαπλάσεως γιὰ νὰ παίξετε αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Ἀρκεῖ νὰ ξεσχεδιάσετε τὸν κυνηγό, τὰ λαγουδάκια καὶ τὸ χωράφι σ' ἕνα ἄλλο χαρτί, νὰ τὰ κολλήσητε σ' ἕνα χαρτόνι καὶ ἂν ἐπιτηδεύεσθε νὰ τὰ χρωματίσετε.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅλοι πῆγαιναν καβάλλα.

Δυὸ μουλάρια μετρίου ἀναστήματος, ρωμαλέα καὶ ζωήρα, σήκωναν τὸν θεῖο καὶ τὸν ἀνιψιό. Πολὺ κατάλληλα γιὰ καραβάνι, τοὺς τὰ εἶχαν νοικιάσει, σὲ καλὴ τιμή, δυὸ Ἑβραῖοι.

Μουλάρι ὅμως γιὸ τὸ βάρος τοῦ Τρεγκομαὶν δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν. Κανένα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βαστάξῃ τόσο δρόμο — πενῆντα λεύγες.

— Ἀνοικονόμητος εἶσαι, καϊμένε Ζίλδα, τοῦ εἶπε ὁ Ἀντιφέρ, ἀφοῦ ἀπέρριψαν ὅλα τὰ μουλάρια ποὺ εἶχαν δοκιμάσει.

— Μὰ τί νὰ σοῦ κάμω; ἀποκρίθηκε ὁ Ζίλδας· μπορῶ νὰ γίνω δυὸ κομμάτια γιὰ νὰ ταξιδέψω;

— Κύριε Τρεγκομαίν, ρώτησε ὁ Ζυχέλ, θὰ σᾶς πείραζε νὰ ταξιδέψετε μὲ καμήλα;

— Καθόλου, παιδί μου, ἂν ἡ καμήλα μὲ σηκώνῃ.

— Καλὴ ἰδέα! φώναξε ὁ Ἀντιφέρ. Ἡ καμήλα θὰ σήκωνε καὶ δυὸ σὰν καὶ σένα.

— Ἔπειτα, πρόσθεσε ὁ Ζυχέλ, ἂς μὴν ξεχνοῦμε πὼς κι' ἡ καμήλα πλοῖο εἶναι... *τὸ πλοῖον τῆς ἐρήμου.* Ἔτσι δὲν τὴ λένε;

— Ἂς ταξιδέψω λοιπὸν μὲ πλοῖο τῆς ἐρήμου! εἶπε ὁ πάντα εὔκολος μαουνιέρης.

Καὶ νὰ πῶς βρέθηκε ἄξαφνα στὴ ράχη ἑνὸς τέτοιου πελώριου καὶ δυνατοῦ μυρηκαστικοῦ, καλοκαθισμένος ἀνάμεσα στὶς δυὸ του καμπούρες. Τοῦ ἄρεσε πολύ. Ἀπὸ μέσα του μάλιστα αἰσθανόταν καὶ κάποια περηφάνεια ποὺ τὰ κατάφερνε τόσο καλὰ μὲ τὸ πρωτογνώριστο δποζύγιο.

Ὁ Σαοὺκ καβαλλίκευε ἕνα μουλάρι, ἀρκετὰ ζωηρό· καὶ κοντά του — ἢ μᾶλλον προσπαθώντας νὰ μὴν ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντά του — ὁ Μπὲν Ὀμὰρ ἔτρεχε ἀνεβασμένος σ' ἕνα γαϊδουράκι τόσο κοντό, ὥστε τὰ πόδια τοῦ ἀναβάτη ἄγγιζαν σχεδὸν τὴ γῆ. Ἔτσι ἦταν ἐξασφαλισμένος τουλάχιστο ἀπὸ ἄσχημα πεσίματα, ἐνῶ ἂν καβαλλίκευε κανέν' ἀπὸ τὰ νυπότακτα ἐκεῖνα ἀραβικὰ μουλάρια ποὺ θέλουν χέρι δυνατό, θὰ κινδύνευε νὰ πέσῃ ἀπὸ πολὺ ψηλά...

Τὸ καραβάνι ἔτρεχε τόσο; ὥστε νὰ κάνῃ δέκα λεύγες τὴν ἡμέρα μὲ ἀγάπαυσή δυὸ ὡρῶν κάθε μεσημέρι. Ἔτσι σὲ τέσσερις ἡμέρες, ἂν δὲν παρουσιαζόταν κανένα ἐμπόδιο, θὰ ἔφθανε στὸ Σοχάρ.

Πόσο κοντὰ στὸ τέρμα καὶ στὸ σκοπό του βρισκόταν ὁ καπετὰν Ἀντιφέρ! Γι' αὐτὸ ἡ ἀνυπομονησία τὸν ἔκανε νευρικὸ κι' ἀμίλητο. Μόνο οἱ σύντροφοί του μιλοῦσαν μεταξύ τους.

— Ζυχέλ, ρώτησε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς καμήλας του ὁ Ζίλδας· ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, πιστεύεις ἐσὺ ἀλήθεια στὸ θησαυρὸ τοῦ Καμόλκ-πασᾶ;

— Χμ! ἔκαμε ὁ Ζυχέλ· δὲν σοῦ κρύβω πὼς μοῦ φαίνεται πολὺ... φαντασμαγορικός.

— Οὔτε νησάκι λὲς νὰ μὴν ὑπάρχῃ;

— Κι' ἂν ὑπάρχῃ, τί βγαίνει; Τὸ ζήτημα εἶναι νἄχῃ καὶ τὸ θησαυρό.

— Γιὰ φαντάσου νὰ μὴ βρῇ τίποτα ὁ θειός σου! Ἐγὼ φοβᾶμαι πὼς τὸ μυαλό του δὲν θἀνθέξῃ σὲ τέτοιο χτύπημα!

Στὸν Ἀντιφέρ, ἐννοεῖται, δὲν ἔλεγαν τίποτα γιὰ τὶς ἀμφιβολίες τους καὶ τοὺς φόβους. Ἦταν δυνατὸ νὰ τοῦ κλονίσουν τὴν πεποίθησή; νὰ τὸν κάμουν νὰ γυρίσῃ πίσω; Ἀλλὼστε τώρα θἄταν ἀργά, τὸ ταξίδι, πλησίαζε νὰ τελειώσῃ: Ἄμα ἔφθαναν στὸ Σοχάρ, θὰ νοίκιαζαν ἕνα πλοιάριο καὶ θὰ ἔψαχναν νὰ βροῦν τὸ νησάκι. Δὲν εἶχαν νὰ κάμουν ἄλλο.

Ἡ πρώτη ἡμέρα δὲν ἐστάθηκε τόσο κουραστική. Ἡ θερμοκρασία ὡστόσο ἦταν ἀρκετὰ ὑψωμένη κι' ἀπὸ τὸν Μάρτην. Τὸ κλίμα τῆς μεσημβρινῆς Ἀραβίας, κοντὰ στὸν τροπικὸ τοῦ Καρκίνου, εἶναι βαρὺ γιὰ Εὐρωπαίους. Ὁ ἥλιος ἔφλεγε κι' ἕνας καυστικὸς ἄνεμος κατέβαινε ἀπ' τὰ βουνά, ποὺ ἡ θαλάσσια αὔρα ἦταν ἀνίσχυρη νὰ τὸν μετριάζῃ. Ἂν οἱ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Οἱ πιὸ μεγάλες μαθήτριες ἑνὸς ἰδιωτικοῦ Παρθεναγωγείου σ' ἐκδρομή.

ταξιδιῶτες μας δὲν ὑπέφεραν τόσο, τὸ χρωστοῦσαν στὰ δάση ποὺ περνοῦσε τὸ καραβάνι κοντὰ στὴ θάλασσα. Τὰ περίχωρα τῆς Μασκάτης δὲν παρουσιάζουν τὴν ξεραΐλα τῆς ἐρήμου. Ἡ βλάστηση εἶναι ἄφθονη. Ὑπάρχουν χωράφια σπαρμένα μὲ κεχρὶ ὅπου τὸ ἔδαφος εἶναι ξερό, ἢ μὲ ρύζι ὅπου εἶναι βαλτῶδες. Οὔτε ἡ σκιὰ λείπει κάτω ἀπὸ τὶς πυκνὲς ἐκεῖνες ἀκακίες ποὺ κάνουν τὴ γόμα —τὸ «ἀραβικὸν κόμμι», ἔν' ἀπὸ τὰ κυριώτερα προϊόντα τοῦ τόπου.

Τὸ βράδυ ἔκαμαν καταυλισμὸ κοντὰ σ' ἕνα μικρὸ ποτάμι, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴ βουνοσειρὰ Γκέμπελ κι' ἀργοκυλᾷ τὰ νερά του πρὸς τὸν κόλπο. Ξεσέλλωσαν τὰ ζῶα καὶ τάφησαν νὰ βοσκήσουν ὅσο ἤθελαν, χωρὶς κἄν νὰ τὰ δέσουν, γιατὶ κανένας φόβος δὲν ἦταν νὰπομακρυνθοῦν. Ἡ καμήλα τοῦ Ζίλδα γονάτισε σὰν πιστὸς Μουσουλμάνος τὴν ὥρα τῆς ἐσπερινῆς προσευχῆς, κι' ὁ μαουνιέρης ξεκαβαλλίκεψε μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, χαϊδεύοντας τὴ μουσούδα τοῦ ἥμερου ζώου. Ὅσο γιὰ τὸ γαϊδουράκι τοῦ Μπὲν-�certainly Ὁμάρ, αὐτὸ στάθηκε ἀπότομα καί, ἐπειδὴ ὁ συμβολαιογράφος δὲν ξεκαβαλλίκευε γρήγορα, τὸν πέταξε χάμω μ' ἕνα τίναγμα τῶν καπουλιῶν.

Ἡ νύχτα πέρασε ἥσυχη στὸ μέρος ἐκεῖνο—καμμιὰ σαρανταριὰ χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Μασκάτη—ὅπου ἀχτικὰ ἐστάθμευαν τὰ καραβάνια. Τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὰ χαράματα, οἱ ταξιδιῶτες ξανακπῆραν τὸ δρόμο πρὸς τὸ Σοχάρ.

Ἡ χώρα εἶναι τώρα πιὸ ἀνοιχτή. Ὡς τὸν ὁρίζοντα ἁπλώνουνται πεδιάδες, ὅπου οἱ ἄμμοι ἀρχίζουν νὰ ντικατασταίνουν τὶς πρασινάδες. Μιὰ εἰκόνα Σαχάρας μὲ ὅλα της τὰ δυσάρεστα. Τὸ νερὸ σπανίζει, ἡ σκιὰ λείπει, ἡ πορεία κουράζει. Οἱ Ἄραβες, συνηθισμένοι, περνοῦν ἄκοπα τὰ φλογισμένα αὐτὰ μέρη καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ. Οἱ Εὐρωπαῖοι ὅμως ὑποφέρουν καὶ τὴν ἀνοιξη.

Εὐτυχῶς, τὸ ταξίδι τῶν δικῶν μας δὲν ἐπρόκειτο νὰ βαστάξη πολύ. Ἀλλοιώτικα ὅλο τὸ πάχος τοῦ Ζίλδα θὰ ἔλυωνε κάτω ἀπ' τὸν τροπικὸ ἐκεῖνον ἥλιο. Τώρα κοιμᾶται μακάριος στὴ ράχη τῆς καμήλας του—βρίσκει πὼς εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μὴν παραζεσταίνεται—καὶ τὴν ἀφήνει νὰ τὸν πηγαίνη ὅπου θέλει, γιατὶ ἐκείνη ξέρει καλύτερα νὰποφεύγη τὶς κακοτοπιές. Ὁ Ζυχέλ, πάνω στὸ μουλάρι του, παρηγορίεται θυμούμενος τὸ Σαλν-Μαλό, τὸ σπίτι του, τὴν Ἐυογάτη. Καί, τέλος, ὁ φοβερὸς Ἀντιφὲρ εἶναι βυθισμένος στὶς σκέψεις του καί, ὅπως ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ, δὲν βγάζει μιλιά. Πλησιάζει, βλέπετε, στὸ πολυπόθητο νησάκι καὶ τώρα τὸν ἀπασχολεῖ πολὺ ἡ σκέψη. ἡ ἀνησυχία, ὄχι ἂν θὰ βρῇ ἢ δὲν θὰ βρῇ τὸν θησαυρό—γι' αὐτὸν εἶναι τόσο βέβαιος!—ἀλλὰ πῶς θὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν μεταφέρῃ, χωρὶς νὰ τὸν πάρουν μυρωδιὰ τὰ τελωνεῖα κι' οἱ ἀστυνομίες τῆς Μασκάτης.

Ἰδέα ποὺ τὴν εἶχε κι' ὁ Καμύλκ, νὰ θάψῃ τὸ χρυσάφι καὶ τὰ διαμάντια του σ' ἕνα νησάκι τοῦ ἰμανάτου! Χάθηκε κανέν' ἄγνωστο, ἀδέσποτο, ἀκατοίκητο νησὶ ἀπὸ τὰ μύρια τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ποὺ σὲ καμμιὰ σημαία δὲν ἀνήκουν;.. Τώρα, ποιὸς ξέρει τί φόρο θὰ τὸν ἀνάγκαζαν νὰ πληρώσῃ, ἂν δὲν τοῦ ἔπαιρναν κιόλα τὸ θησαυρὸ ὁλάκερο, μὲ τὴν πρόφαση πὼς ἀνήκει στὸν Ἰμὰν ἀφοῦ βρέθηκε σὲ γῆ δική του; Σὲ τί θὰ χρησίμευε ἡ διαθήκη τοῦ Καμύλκ, ἂν ἤθελε νὰ τὴ δείξῃ; Μήπως ἔγραφε πὼς τοῦ κληροδοτοῦσε καὶ τὸ νησάκι, ἢ πὼς μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Ἰμὰν εἶχε θάψει ἐκεῖ τὴν περιουσία του;

Αὐτὲς τὶς μεγάλες, τὶς ἀνυπέρβλητες ἴσως δυσκολίες συλλογιζόταν τώρα ὁ Ἀντιφέρ. Καὶ ποῦ νἄξερε ὁ κακόμοιρος, πὼς ἐκεῖ ποὺ ταξίδευε, μέσα στὸ ἴδιο καραβάνι, ἦταν κι' ἕνας ἰθαγενὴς καμμιὰ σαρανταριὰ χρονῶν, μ' ἔξυπνη καὶ πονηρὴ φυσιογνωμία, ποὺ δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ παρακολουθῇ, νὰ ἐπιβλέπῃ, νὰ κατασκοπεύῃ τοὺς τρεῖς Γάλλους, χωρὶς νὰ φαίνεται καθόλου; Ἀμέ; ἔτσι θὰ τοὺς ἄφινε, νὰ πάνε καὶ νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν, ἡ Ἀστυνομία τοῦ Ἰμάν; Δὲν τὸ συνήθιζε αὐτό. Καθὼς εἴπαμε κι' ἄλλοῦ, ἡ Ἀστυνομία τῆς Μασκάτης, θαυμάσια ὀργανωμένη, παρακολουθοῦσε μὲ τρόπο κάθε ξένο καί, χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλῇ καθόλου, μὰ θαινε τὸν πραγματικὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του κι' ἔδινε ἀναφορὰ στὸν Ἰμὰν ποὺ αὐτὸς πιὰ ἐκανόνιζε τὰ παρακάτω...

Περιττὸ νὰ ποῦμε πόσο ἐδυσχέραινε τὴν ἐπιχείρησῃ τοῦ Ἀντιφὲρ ἡ ἄγρυπνη κι' ἄδηλη αὐτὴ ἀστυνομικὴ ἐπιτήρηση Νὰ ξεθάψῃ ἕνα τόσο βαρύτιμο θησαυρό, νὰ τὸν κουβαλήσῃ ἀπὸ τὸ νησάκι στὴ Μασκάτη καὶ νὰ τὸν φορτώσῃ σὲ βαπόρι γιὰ τὸ Σουέζ, πάντα θἄταν δύσκολο. Μὰ πολὺ περισσότερο ὅταν θὰ ἤξερε τί καὶ πῶς ὁ Ὑψηλότατος Ἰμὰν πού, σὰν ἔμπορος, ἐνοοῦσε νὰ βγάζῃ «κι' ἀπὸ τὴ μύγα ξύγκι» καθὼς λένε...

Ἀλλά, οὔτε ὁ Ἀντιφὲρ, οὔτε οἱ σύντροφοί του ἤξεραν ἀκόμα πὼς ταξίδευαν παρακολουθούμενοι ἀπὸ ἀστυνομικό. Δὲν εἶχαν προσέξει καθόλου τὸν Ἄραβα ἐκεῖνον, κρυμμένο, χαμένο μέσα σ' ἄλλους τριακόσιους ὁμοφύλους του, ποὺ δὲν τοὺς ἔχανε ἀπ' τὰ μάτια του στιγμὴ, μὰ χωρὶς νὰ τοὺς πλησιάζῃ χωρὶς νὰ ἔρχεται στὴν παραμικρὴ συνάφεια μαζί τους. Ἀλλοιώτικα, ποιὸς μποροῦσε νὰ ἐγγυηθῇ γιὰ τὸ μυαλὸ τοῦ Ἀντιφέρ; «Τώρα ὡρισμένως θὰ τρελλαθῇ!» θἄλεγε μὲ τὸ δίκιο του ὁ Ζίλδας.

Ἀλλ' ἂν οἱ Γάλλοι δὲν εἶχαν καταλάβει τίποτα, δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν Σαούκ. Ὁ ψευδογραμματικὸς τοῦ συμβολαιογράφου ἤξερε ἀραβικὰ καὶ μπόρεσε νὰ μιλήσῃ μὲ μερικοὺς ἐμπόρους ποὺ πήγαιναν στὸ Σοχάρ. Αὐτοί, ποὺ ἐγνώριζαν τὸν ἀστυνομικό, τοῦ φανέρωσαν τὴν ἰδιότητά του. Κι' ὁ Σαοὺκ ὁποπτεύθηκε πὼς ἡ Ἀστυνομία παρακολουθοῦσε τὸν Ἀντιφὲρ καὶ μπῆκε σὲ κάποια ἀνησυχία. Γιατὶ ὅσο δὲν ἤθελε νὰ πέσῃ ἡ κληρονομιὰ τοῦ Καμύλκ στὰ χέρια ἑνὸς Γάλλου, ἄλλο τόσο δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ πέσῃ καὶ στὰ χέρια τοῦ Ἰμάν... Πρέπει νὰ προσθέσουμε πὼς ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἐπιτηροῦσε καθόλου τοὺς δυὸ Αἰγυπτίους, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὼς εἶχαν καμμιὰ σχέση μὲ τοὺς τρεῖς Γάλλους. Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ; Αἰγύπτιοι στὴ Μασκάτη πήγαιναν καθεμέρα. Ἁπλὴ σύμπτωση θὰ ἦταν ποὺ ἔφτασαν μὲ τὸ ἴδιο βαπόρι, ποὺ ἔμειναν στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο καὶ κατόπι ἔφυγαν—γι' ἄλλη βέβαια δουλειὰ αὐτοὶ καὶ γι' ἄλλη ἐκεῖνοι—μὲ τὸ ἴδιο καραβάνι...

Ξεκουράσθηκαν δυὸ ὧρες τὸ μεσημέρι καί, ἀφοῦ ἔδυσε ὁ ἥλιος, ἑτοίμασαν τὸν καταυλισμό τους γιὰ τὴ νύχτα.

Ἐκεῖ, κοντὰ σ' ἕνα βάλτο μισοξεραμένο, ἦταν ἕν' ἀπὸ τἀξιοθέατα τοῦ τόπου—ἕνα δέντρο τόσο μεγάλο, ποὺ μποροῦσε νὰ σκιάσῃ ὁλάκερο τὸ καραβάνι. Τί καλὰ ἂν τὸ ἔβρισκαν τὸ μεσημέρι! Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ διαπεράσουν τὸ θόλο ποὺ σχημάτιζαν τὰ πελώρια πυκνόφυλλα κλαδιά του, δεκαπέντε πόδια πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΛΛΑ «ΟΑΣΙΣ»

Ἡ βίλλα «Ὄασις» βρίσκεται στὸ Χαλάντρι, ὅπως καὶ ἄλλες βίλλες πολλές. Ναί, μὰ ἡ βίλλα «Ὄασις» δὲν εἶναι καθόλου σὰν τὶς ἄλλες τὶς πολλὲς βίλλες. Αὐτὴ δὲν τὴν ξέρει ὁ κόσμος, δὲ βρίσκεται πάνω στὸ δρόμο, παρὰ σὲ μιὰ πτυχὴ ποὺ σχηματίζει τὸ ἔδαφος. Εἶναι σὰν κρυμμένη. Περπατᾶς στὸ δάσος, περπατᾶς, φτάνεις στὴ «Νεράϊδα», τὴν περνᾶς καὶ ξαφνικὰ ὦ!.. ἀρχίζει μιὰ μεγάλη κατηφοριά. Ἕνας γκρεμός Ἔ, νά, ἐκεῖ εἶναι ἡ βίλλα «Ὄασις». Στὴν ἀρχὴ τοῦ γκρεμοῦ. Καὶ τὸ νόστιμο, οὔτε κἂν φαίνεται ἀπὸ τὸ δάσος.

Ὁλόγυρα στὴν βιλλίτσα μιὰ πλακόστρωτη αὐλή, γεμάτη φύλλα ξερά, κλαδιά, χῶμα. Τὰ παραθυρόφυλλα κλειστά. Ἡ καγκελόπορτα μὲ λουκέτο, δεμένη μὲ ἁλυσίδα καὶ στὸ πεζούλι μιὰ μαργαρίτα, ἀγριομαργαρίτα. Τί θλίψη! Εἶναι τόση ἡ ἡσυχία, ποὺ λές:

— Μὴν ἔκανα λάθος; Ἐδῶ εἶναι;

Ναί, ναί, ἐδῶ εἶναι. Νά, τὸ γράφει στὴν πόρτα. Βίλλα «Ὄασις». Ἐκεῖνος ποῦ δὲν εἶναι δῶ, εἶναι ὁ Γιωργάκης. Δὲν ἤρθ' ἀκόμα. Τέλος τοῦ Μαγιοῦ ὅμως, θὰ σταματήσῃ τὸ αὐτοκίνητο στὸ δάσος καὶ... Τί καί; Ὁ Γιωργάκης δὲ θὰ περιμένῃ νὰ σταματήσῃ καλὰ-καλά. Παρὰ θἀνοίξῃ μιὰ τὴν πόρτα καὶ δρόμο. Ὡς που νὰ πῇς κίμενο, τὴν κατέβηκε τὴν κατηφοριά. Ἡ πόρτα ποὺ εἶναι κλειστή; Θὰ πηδήσῃ ἀπ' τὸ πεζούλι. Θὰ βρεθῇ στὴν αὐλή. Θὰ κάνῃ μιὰ βόλτα γύρω στὸ σπίτι, θὰ πηδήσῃ ἀπ' τὸ πεζούλι τῆς ἄλλης μεριᾶς καὶ θὰ βγῇ στὸ δάσος. Κατηφοριὰ καὶ πάλι κατηφοριά. Ἕνας κατσικότοπος. Μήτε μονοπάτι ἐδῶ, μήτε τίποτα.

— Γιωργάκη, Γιωργάκη, θὰ ξεφωνίσῃ ἡ μαμμά, βγαίνοντας ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Ποῦ εἶσαι; Στάσου! Δὲ σὲ βλέπω!

—Ὁρίστε! Ὁρίστε! Ἐδῶ εἶμαι! Φωνάζει ὁ Γιωργάκης καὶ βρίσκεται κάτω στὴν ἀκροποταμιά.

Νάτος! Ἔχει καβαλήσει τὸ ἄλογό του, ἕνα ἄγριο ἄτι, ποὺ ἀφρίζει, ποὺ πηδᾶ, ποὺ χλιμιντρᾶ, ποὺ τρέχει, σὰν δαιμονισμένο. Ἀφηνίασε; Τί ἔπαθε; Ἀνεβαίνει κατεβαίνει τὶς πλαγιὲς τῆς ξεροποταμιᾶς. Πέφτει, σηκώνεται.

Κι' ἡ μαμμὰ ἀνήσυχη, μὲ τὸ χέρι ἀντήλιο. ζητᾶ τὸ παιδί της. Φωνάζει μ' ὅλη τὴ δύναμη, γιὰ νὰ φτάσῃ ἡ φωνὴ ἐκεῖ κάτω.

— Γιωργάκη, Γιωργάκη, ποῦ τὸ βρῆκες τὸ καλαμι;

— Ποιὸ καλάμι; Ξεφωνίζει ὁ Γιωργάκης ἀπὸ κάτω. Ἄλογο εἶναι!..

—Ἔλα δῶ! Ποῦ πᾶς; Θὰ τὸ γράψω τοῦ μπαμπᾶ σου!

Ποῦ πάει; Μήπως ξέρει καὶ κεῖνος; Νά! Ὅπου τὸν πάει τὸ ἄλογό του. Γιατὶ θυμώνει ἡ μαμμά; Ἕνα κοτζάμου ἄλογο, δύσκολο εἶναι νὰ τὸ κάνεις καλά. Καὶ κλωτσᾶ καὶ δαγκώνει. Ὡς ὅτου νὰ πάῃ τὸ γράμμα στὸ μπαμπᾶ, στὴ Θεσσαλονίκη, θὰ ἡμερέψῃ βέβαια τὸ ἄτι, μὰ τώρα, γιὰ κοιτᾶτε, τρέχει σὰν ἄμυαλο. Φταίει ὁ Γιωργάκης;

Ὁ σωφὲρ μὲ τὴ Μαρία κουβαλοῦν τὶς βαλίτσες. Ἡ Εὐθυμούλα βοηθᾶ τὴ μαμμά.

— Γκρίτς, γκράτς, ἡ πόρτα ξεκλειδώνεται.

—Ἀχ! Τί ὡραῖα, μαμμάκα, φτάσαμε, ἔ; Κουραστήκατε; Ἀ! μιὰ μαργαρίτα! Λέγει ἡ Εὐθυμούλα καὶ τρέχει στὸ λουλούδι.

Κόβει τὸν ἀνθό, στολίζεται. Ξανακόβει, τὸν μαδᾶ. Μ' ἀγαπᾶ, δὲ μ' ἀγαπᾶ; Ὁ μπαμπᾶς βγαίνει μ' ἀγαπᾶ. Ἡ μαμμὰ πάλι μ' ἀγαπᾶ. Ὁ Γιωργάκης ὅμως καὶ τὶς δυὸ φορὲς δὲ μ' ἀγαπᾶ. Ἄ! μ' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ πῇ στὴ μαμμά. Νά την, ἴσια-ἴσια ἐδῶ στὴν αὐλή, πληρώνει τὸ σωφέρ. Μιὰ καὶ δυὸ τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τῆς λέει τὸν καϊμό της. Τὰ λεπτὰ πέφτουν ἀπ' τὸ χέρι τῆς μαμμᾶς, κατρακυλοῦν.

Θυμώνει ἡ μαμμά. Φωνάζει:

— Φύγ' ἀπὸ δῶ! Ἀνόητο κορίτσι! Ἀσυλλόγιστο!

Χμμ!.. Ἀκοῦτε λόγια! Κι' ὕστερα ἡ μαργαρίτα βγαίνει μ' ἀγαπᾶ. Ἐλπίζω ἀγάπη, συλλογίζεται ἡ Εὐθυμούλα καὶ θλίβεται. Καθὼς σκύβει τὸ κεφάλι μὲ λύπη, βλέπει τὶς πλάκες, ποὺ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ μεριὰ εἶναι καθαρότατες καὶ κάτασπρες καὶ γυαλιστερές. Ἐδῶ γλυστρᾶ κανεὶς ὡραῖα. Καὶ τί καλὰ ποὺ θὰ γίνονται οἱ βηματισμοὶ τοῦ κοζάκικου χοροῦ.

Ἡ Μαρία ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

— Παιδιά! Εὐθυμούλα, Γιωργάκη, ποῦ εἶστε; Φωνάζει ἡ μαμμά, θέλει νὰ περάσῃ στὸ σπίτι μαζὶ μὲ τὰ παιδιά της.

Μὰ ἡ φωνὴ δὲ φτάνει ὡς τὴν πίσω μεριὰ τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου βρίσκεται ἡ Εὐθυμούλα. Κι' ἂν τυχὸν φτάσῃ, ἐδῶ εἶναι ἕνας θεότρελλος Κοζάκος ποὺ ξένοιαστα χορεύει κι' ἀκατάπαυστα. Τὰ πόδια πετάγονται ὡς τὸ κεφάλι. καὶ τὸ κεφάλι σκύβει ὡς τὰ πόδια. Οὔτε πάλι φτάνει ἡ φωνὴ στὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δάσους, ὅπου βρίσκεται ὁ Γιωργάκης. Κι' ἂν ὑποθέσουμε πὼς θὰ φτάσῃ, δὲ θὰ βρῇ τὸ Γιωργάκη, παρὰ ἕναν κλέφτη κλέφταρο, μὲ πέδιλα, κοντὰ παντελονάκια καὶ δυὸ ξύλινες μαχαῖρες στὴ μέση. Τὸν κυνηγοῦν οἱ χωροφύλακες. Μπερδεφοδουλιές. Κάτι χωροφύλακες, ἀπελπισία! Μὲ κοντὰ βελακάκια, ποδίτσες καὶ κάτι ξύλινες ξιφολόγχες στὸ χέρι.

Ναί, αὐτὰ θὰ γίνουν στὴ βίλλα, σὰν ἔρθουν τὰ παιδιά, αὐτά, κατὰ πῶς σᾶς τὰ λέω. Ἔ, κι' ἂν ἀλλάξουν λίγο, δὲν ἔχει σημασία. Νὰ ποῦμε ἡ Εὐθυμούλα, μὲ τὸ πρῶτο ποὺ θὰ μπῇ στὴν αὐλή, μπορεῖ νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ πεζούλι καὶ νὰ τὸ φέρῃ γύρω, χορεύοντας τὴν κουκαράτσα, ἐνῶ ὁ Γιωργάκης ἀνεβασμένος στὴν καπνοδόχο θὰ τὴν τραγουδᾶ μ' ὅλη του τὴ δύναμη.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ θὰ γίνονται κάθε μέρα στὴ βίλλα «Ὄασις» κι' ὁ ἀέρας θὰ γεμίζῃ φωνές. Ὅμως τώρα τί ἡσυχία! Δὲν ἦρθαν ἀκόμα. Ὁ σκύλος τῆς «Νεράϊδας», ἐκεῖνος ὁ μαλλιαρός, τὰ περιμένει. Ὅλο ἔρχεται καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν καγκελόθυρα. Εἶναι κλειστή, δεμένη μὲ ἁλυσίδα. Ὄχι, δὲν ἦρθαν τὰ παιδιά, ὁ Γιωργάκης ποῦ τὸν φοβᾶται ὁ σκύλος κι' ἡ Εὐθυμούλα ποὺ φοβᾶται τὸ σκύλο.

Δὲν ἦρθαν ἀκόμα. Τὰ ξερόκλαδα χορεύουν στὴν αὐλή. Στὴν καμινάδα σκαρφαλώνουν τὰ σκαθάρια. Κι' εἶν' ὁ βοριὰς ποὺ ξεφυλλίζει τὶς μαργαρίτες, τὶς ἀγριομαργαρίτες.

ΙΡΣΙΜ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

ΕΧΩ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΚΟΡΟΥΛΑ...

Ἔχω μιὰ μικρὴ κορούλα
Ὁμορφη καὶ στρουμπουλή
Μοιάζει σὰν αὐγῆς δροσούλα
Σὰν λαλίστατο πουλί...

Ὅ,τι θέλει αὐτὴ μὲ κάνει
Δίχως λόγο νὰ μοῦ πῇ,
Βάλθηκε νὰ μὲ τρελλανῇ,
Μά, δὲν νοιώθει πιὰ ντροπή;..

Μέσ' στὰ χέρια της θαρρεῖτε
Καραγκιόζης προσφαντός,
Τὴν κυρία ἐμὲ δὰ δῆτε,
(Μὴ γελᾶτε προπαντός!..)

Ποὺ πηδάει πάνω στὸν σπάγκο
Κάνει τρέλλες φοβερές,
Κι' αὐτὴ κάθεται στὸν πάγκο
Καὶ γελάει-γελάει ποὺ λές!...

Στῶν παιδιῶν μας τὰ χαράκια
Οἱ μαννοῦλες πάντα ἐκεῖ
Μοιάζουμε σὰν παιχνιδάκια
Παιχνιδάκια τῆς στιγμῆς...

Ποῦ μποροῦν νὰ μᾶς τσακίσουν
Τὰ δυὸ προσφαντὰ φτερά,
Μὰ καὶ νὰ μᾶς πλημμυρίσουν
Μὲ μιὰν ἄδολη χαρά...

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΤΡΕΛΛΑ

Θὰ ἤμουν δεκάξη χρονῶν. ὅταν συμφώνησα μιὰ μέρα, μ' ἕνα συνομήλικό μου συμμαθητή, νὰ πᾶμε οἱ δυό μας ἐκδρομὴ στὸ Μπαράζ. (*)

Ξεκινήσαμε πρωΐ, τὰ πράγματά μας τὰ εἴχαμε ἑτοιμάσει ἀπὸ βραδύς, πήραμε τὸ σιδηρόδρομο, καὶ χωθήκαμε στὸ πρῶτο βαγόνι τῆς τρίτης θέσης, δίπλα στὴν ἀτμομηχανή. Κάναμε τρέλλες σ' ὅλη τὴ διαδρομή, στιγμὴ δὲν μέναμε ἥσυχοι· σκαρφαλώναμε στὰ σίδερα τοῦ βαγονιοῦ, βγάζαμε τὰ κεφάλια μας ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ κουνούσαμε τὰ μαντήλια μας, ἐνῶ τὰ μαλλιά μας ἀνέμιζε ὁ θερμὸς ἀέρας ποὺ ἐρχόταν μὲ ψιλὴ σκόνη καρβούνων ἀπὸ τὴ μηχανή, μπαίναμε μέσ' στὸ καμαρίνι ποὺ βρισκόταν στὴ γωνιὰ τοῦ βαγονιοῦ, καὶ στρίβαμε τὰ τιμόνια, κι' ἄλλα πολλά.

Τέλος φθάσαμε στὸ Μπαράζ, ἀνεβήκαμε σὲ γαϊδούρια καὶ φτάσαμε ἔτσι στοὺς μεγάλους κήπους στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου. Πίσω μας βρισκόταν ὁ μεγάλος Νειλοφράκτης (**). Κατεβήκαμε ἀπὸ περσέγειαι κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα νὰ θαυμάσουμε τὶς μηχανές, καὶ πιάνοντας σφιχτὰ κάτι κάγκελα ποὺ εἴχανε γιὰ τοὺς μηχανικούς, προχωρήσαμε καὶ φτάσαμε σ' ἕνα μεγάλο στῦλο, ὑποβάσταγμα τῆς γέφυρας. Ἀπὸ κάτω ὁ Νεῖλος κυλοῦσε μὲ τρομερὸ κρόκο, νόμιζες πὼς σειόνταν ὁλόκληρα δάση ἀπὸ δέντρα, ἔτσι ἔμοιαζε τὸ κατρακύλισμα τῶν νερῶν τοῦ.

Πάνω ὁ στῦλος ἦταν φαρδὺς καὶ πλατὺς τρία ὡς τέσσερα μέτρα, κοιτοῦσαμε κάτω τὰ νερὰ ποὺ δρομητικὰ κατέτρωγαν τὸ βράχο, ὅταν ὁ φίλος μου ξαφνικὰ εἶπε, «ἔ, παλεύουμε;» Δέχτηκα γιὰ νὰ μὴ νομισθῶ δειλός, στὴν ἀρχὴ μὲ φοβέρισε πὼς θὰ μ' ἔριχνε μέσα, γιατὶ μ' ἔσπρωξε ὡς τὸ χεῖλος τοῦ βράχου, κι' ἂν δὲν ἔφερνα ἀντίσταση θὰ ἔπεφτα στὴ στιγμὴ ἔβαλα ὅλη μου τὴ δύναμη νὰ τοῦ κάμω τὸ ἴδιο, τὸν ἔφερα σχεδὸν ὡς στὴν ἄκρη, ὅσο ἀντίσταση ἔφερνε αὐτός, τόσο ἐγὼ τὸν ἔσπρωχνα, ὁ ἱδρώτας ἔτρεχε κι' ἀπ' τὸν δυονῶν μας τὰ πρόσωπα ποτάμι. «Φτάνει!..» φώναζε καὶ ξαναφώναζε, μὰ ὁ ἀέρας ἔπαιρνε τὴ φωνὴ μακριά. Κι' ἔξαφνα, αὐτὸς σὰν νὰ ἔχασε τὶς δυνάμεις του, σὰν νὰ λειποθύμησε. Τί συνέβηκε τότε; θαῦμα! τὸ σῶμα του ἔπεσε βαρὺ ἀπάνω μου, μοῦ φάνηκε πὼς πέφταμε κι' οἱ δυὸ στὸ κενὸ μὰ εὐτυχῶς πέσαμε στὸ μέσο τοῦ στύλου! Θυμᾶμαι τὸ ρίγος ποὺ δοκιμάσαμε. Ὁ φίλος μου χλώμιασε κι' ἔμεινε γιὰ κάμποσα λεπτὰ ἄφωνος. «Εἶσαι τρελλός;» μοῦ εἶπε, «κι' ἂν μ' ἔριχνες;». Ἐγὼ εἶχα τὸ θάρρος μετὰ νὰ γελῶ, «Μὰ ναί» τοῦ εἶπα. «εἶχα σκοπὸ νὰ σὲ πνίξω...»

Δὲν θυμᾶμαι ἄλλο τίποτα, παρὰ μόνον, πὼς, τὸ ἴδιο βράδυ, ἐνῶ κατάκοπος ἔπεφτα στὸ κρεβάτι νὰ κοιμηθῶ, κι' ἔφερα πρὸς στιγμὴ ὅλα ὅσα συνέβηκαν στὸ νοῦ μου, αἰσθάνθηκα μιὰ ἀνατριχίλα, καθὼς μέσα μου ἀφουγκραζόμουν, τὸ θόρυβο τῶν ἀγριεμμένων νερῶν τοῦ Νείλου, καὶ ψέλισα ἀνάμεσα στὰ χείλη μου: «ναί, ἤμουνα τρελλός!..»

Νεῖλος [Α]

(*) Τὸ σημεῖο ὅπου ὁ Νεῖλος χωρίζεται σὲ δυὸ βραχίονας, πρὶν νὰ χυθῆ στὴ θάλασσα· ἀπέχει 1.20' ἀπὸ τὸ Κάιρο, σιδηροδρομικῶς.

(*) Ἐκεῖ ὅπου χωρίζονται τὰ νερὰ σὲ δυὸ βραχίονες, ὑπάρχει Νειλοφράκτης.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Σήμερα φεύγει ἡ μαννούλα! Θὰ πάῃ στὴν πόλι. Συντριμμένη ἀπὸ τὴν λύπη μου κοιτάζω ἀφηρημένη τὶς ἑτοιμασίες. Σκέπτομαι πόσο θὰ μοῦ κοστίσῃ ὁ χωρισμός της καὶ πόσο ἄδειο θὰ μοῦ φαίνεται τὸ σπίτι χωρὶς τὸ γλυκό της χαμόγελο. Ἡ ἐξοχὴ δὲν θὰ μ' ἀρέσῃ χωρὶς τὴν συντροφιά της.

Τώρα τὴν ἀκούω ποὺ μὲ φωνάζει νὰ πάω νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω... Βγαίνουμε ὡς τὸ ἀμάξι ποὺ τὴν περίμενε μπαίνει μέσα καὶ μοῦ στέλνει τὸ τελευταῖο της φιλὶ ἐνῶ ἡ ἄμαξα χάνεται πίσω ἀπὸ σύννεφο σκόνης... Ἀχ! Πόσο σκληρὸς εἶναι ὁ χωρισμὸς ἀπ' τὴ μητέρα!

Μαῦρο Ρόδο [Γ]

Η ΑΛΤΡΕΙΑ ΜΟΥ

— Μανία σοῦχει γίνει αὐτὴ ἡ ἄνοιξη. Μᾶς ζάλισες.

Αἰωνίως γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα διαφωνοῦσα μὲ τὴ μεγαλύτερή μου, ἀδερφή, ποὺ τρελλαίνεται γιὰ τὸν χειμῶνα.

Μὰ εἶναι ὅμως νὰ ρωτήῃ κανεὶς; Ἡ καλύτερη ἐποχὴ εἶναι ἡ ἄνοιξη.

. . . . . .

Περπατοῦσα μόνη σ' ἕνα πλατὺ ἐξοχικὸ ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ κατακπράσινο τῶν δέντρων καὶ τῶν σιταριῶν καὶ τὸ γαλάζιο φόντο τοῦ ἀνοῦ μ' ἔκαναν νὰ θαυμάζω τῆς φύσης τὸ μεγαλεῖο. Σὲ λίγο, ἀπορροφημένη ἀπὸ τὸ θαυμάσιο πλαίσιο, περπατοῦσα πιὰ ἀφηρημένη. Ἔξαφνα, κάτι ἐξαιρετικὸ, ὑπέροχο μ' ἔκανε νὰ προσέξω δεξιά. Ἕνα ἄσπρο κατακάθαρο σπιτάκι ἦταν βουτηγμένο σὲ κάτασπρα λουλούδια ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπα. Μεγάλα καὶ πυκνὰ καθὼς ἦσαν πάνω στοὺς πανύψηλους κλώνους τους ἔφθαναν τὸ ὕψος τοῦ σπιτιοῦ. Οὔτε ἕνα πράσινο φύλλο δὲν μετρίαζε τὸ μονόχρωμο θέαμά τους. Ἔτσι, κάθησα ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ θαυμάσω αὐτὸ ποὺ πρώτη φορὰ συναντοῦσα καὶ ποὺ τόσο μὲ μεθοῦσε, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόμισα πὼς πέταξα σ' ἕνα ἄλλο κόσμο. Καὶ βρισκόμουνα στὴν ἴδια θέση κολλὴ ὥρα, ὅταν κάποιο χέρι αἰσθάνθηκα στὸν ὦμο μου. Γυρίζω. Μιὰ γνωστή μου φυσιογνωμία, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ γνωρίσω, βρισκόταν ἀπέναντί μου.

— Τί κάνει τέλος πάντων ἡ ἄνοιξη, μοῦ λέει, καὶ ὕστερα μᾶς κοροϊδεύουν ποὺ τὴ λατρεύουμε. Γέλασα.....

—Ἀρκετὰ κοιμήθηκες. Σήκω· σὲ μισὴ ὥρα περνάει τὸ τραῖνο. Πρέπει νὰ ντυθῆς γιὰ νὰ φύγουμε.

Γύρισα πάλι, γιὰ νὰ θαυμάσω τὸ καλατάκι. Τὰ μάτια μου ὅμως συνάντησαν τὴν ἀνοιξιάτικη φύση τοῦ Μαρουσιοῦ. Κρῖμα. Ἦταν ὄνειρο. Πόσο πιὸ φτωχὴ ἦταν ἡ ἄνοιξη τῆς πραγματικότητας μπροστὰ στὴν ἄνοιξη τῆς φαντασίας! Δὲν ἄργησα ὅμως νὰ τὴν ξαναδυνηθίσω καὶ νὰ τὴν θαυμάζω ὅπως πρίν. Ὥστε ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, λίγο ἔλειψε νὰ μαλώσω μὲ τὴν ἀδερφή μου γιὰ τὴν αἰώνια διαφωνία μας.

Μπατερφλάϋ [Β]

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Ἐπάνω ἀπὸ τὸ χωριό μου βλέπω ἕνα τρίγωνο μεγάλο γεμάτο ἀπὸ θάλασσα. Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου τὸ τρίγωνο γίνεται ὁλόχρυσο καὶ σπινθοβολᾶ.

Τὰ κύματα καταγάλανα χαμογελοῦν στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Ὁ μπάτης φυσᾶ ἁπαλὰ μὲ τὴν θεία του πνοή. Στὸν ὁρίζοντα φαίνονται δυὸ ὁλόλευκα πανάκια...

Ἡ θάλασσα μὲ τραβᾶ... μὲ φωνάζει νὰ παίξω μὲ τὸ κῦμα της.

Ἡ φαντασία μου γυρνᾶ μακριά, πολὺ μακριὰ σὲ κύματα μεγάλα ποὺ μὲ τὸν ἀφρό τους μὲ χαϊδεύουν τραγουδώντας τὶς ὁμορφιὲς τῆς θαλάσσης.

Θάλασσα μαγεύτρα! Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος ὅταν ὁ ἀφρός σου μὲ περιζώνει ἁπαλὰ καὶ μοῦ σηκώνει ψηλὰ τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦ.

Θάλασσα! μητέρα τῶν θαλασσινῶν! κάποτε κι' ἐγὼ παιδί σου θὲ νὰ γενῶ καὶ θὲ νὰ ἀρμενίζω στ' ἀπέραντα πλάτη σου.

Ἀννίβας [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Χίλια ἐπὶ χίλια, τί μᾶς κάνουν, Ντίνο;

—Ἕνα στόμα, μαμμά!

Ἱππότης τῆς Ἄρτας

***

— Πῶς νὰ χαλάσω αὐτὸ τὸ δεκάρικο, καϊμένε Τοτό;

— Μπᾶ, καὶ δὲν τὸ δίνεις σὲ μένα ἀντὶ νὰ τὸ χαλάσῃς; Κρῖμα δὲν εἶναι;

Ρόζα-Λίνα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 15 Μαΐου 1936

ΣΑΣ γράφει σήμερα ὁ κ. Ξενόπουλος γιὰ τὰποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Πολέμη. Μαντεύετε βέβαια καὶ τὴ δική μου συγκίνηση, χαρὰ καὶ περηφάνεια γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα ποὺ ἔγιναν, ὥστε εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς πῶ κι' ἐγώ. Τὶς εὐχαριστίες μου μόνο πρέπει νὰ ἐκφράσω καὶ δημοσίᾳ, τὶς θερμότατες, τὶς ὁλόψυχες, πρῶτα πρῶτα στὸ Φιλ. Σύλλογο «Παρνασσὸ» ποὺ ἔστησε τὸ μνημεῖο μας καὶ διοργάνωσε τὴ σεμνὴ τελετή, ἔπειτα στοὺς ρήτορες τῶν ἀποκαλυπτηρίων ποὺ τόσα καλὰ λόγια εἶπαν καὶ γιὰ μένα, καὶ στὶς ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες ποὺ ἔγραψαν ἄλλα τόσα, ὅλες ἀνεξαιρέτως —γιατὶ οὔτε μιὰ δὲν εἶναι ποὺ νὰ μὴν ἔγραψε — καὶ ἰδιαιτέρως στὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα», στὰ ὁποῖα χρεωστῶ καὶ τὶς ὡραῖες ἀνέκδοτες φωτογραφίες ποὺ δημοσιεύω σήμερα.

Μαντεύω, *Ἀνατολίτισσα*, τί θὰ εἴπες στὸ μπαμπὰ ὅταν σὲ ρώτησε ἂν θὰνανεώσης καὶ φέτος τὴ συνδρομή σου. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔκαμε τόση χαρά. Ἡ καινούργια σου μετάφραση—δὲν τὴν εἶδα ἀκόμα—ἐλπίζω νὰ εἶναι καλύτερη.

Ὅλ' αὐτὰ ποὺ γράφεις, *Μῦρον τῆς Ἄνδρου*, τὰ εἶδε στὴν Ἔκθεση ὁ Ἀνανίας καὶ τὰ ἐθαύμασε. Δὲν ἦταν ὅμως δυνατὸ νὰ γράψῃ παρὰ μόνο γιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἐνδιέφεραν ὅλα τὰ παιδιά, καὶ τὰ μικρότερα. Ἔπειτα, στὰ ἄλλα Περίπτερα βρῆκε καὶ ὁδηγοὺς ποὺ τὸν κατατόπισαν καὶ τὸν βοήθησαν, ἐνῶ τὸ Περίπτερο τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας καὶ τὶς δυὸ φορὲς ἦταν ἄρημο. Ὡστόσο, ἐπειδὴ στὸ γράμμα σου δίνεις μιὰ ἰδέα τοῦ τί γίνεται στὴν Παιδ. Ἀκαδημία καὶ τὴν Ἀκαδημία τῆς Γυμναστικῆς, θὰ τὸ δημοσιεύσω χωριστὰ στὸ ἐρχόμενό.

Ἀ, νὰ μὴν εἶσαι «ξεχασού», *Μπουμπίλ*, καὶ προπάντων νὰ μὴ νομίζῃς πὼς μὲ ζαλίζεις μὲ τὴν πολυλογία σου... Χαίρω ποὺ πέρασες τόσο καλὰ τὸ Πάσχα καὶ σοῦ εὐχομαι καὶ τοῦ χρόνου. Σὲ λίγο θὰ χτίσουν καὶ τὰ ποτελέσματα τῶν Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν, καὶ σύντομα θὰ κοινοποιηθοῦν καὶ τὰ ποτελέσματα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ, ποὺ ἄργησαν μὲ τὶς ἀρρώστειες μας—αὐτὰς ποὺ ἔκαμαν καὶ τὰ τελευταῖα φυλλάδια νὰ καθυστερήσουν.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἴδες, σοῦ ἐνέκρινα, καὶ σοῦ ἔστειλα ἕνα τετράδιο. Ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ μοῦ τὰ ἔγραψες ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἡ γνωριμία μας. Χαίρω ποὺ εἶσαι δημοτικιστής, δὲν ξέρω ὅμως ἂν τὸ ἐγκρίνῃ ὁ μπαμπᾶς, ποὺ εἶναι Γυμνασιάρχης. Ὅσο γιὰ τὴν ἀγάπη σου στὴ φύση, στὰ ζῶα, στὰ φυτά, ὦ, κανένας δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ ἀντίρρηση. Ἀλλὰ ὅποιος ἀγαπᾷ τὴ φύση, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴ δημοτική, ποὺ εἶναι ἡ *φυσικὴ* γλῶσσα, καὶ τόσο ὡραία ὅπως εἶναι ὅλα τὰ φυσικά.

Κι' ἐγὼ χαίρω, *Σίφουνα*, ποὺ μπῆκες πιὰ στὴν κίνησή μου καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ σκοπεύεις καὶ νὰ ξεσπαθώσῃς. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ καὶ νὰ μοῦ λές τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπ' ὅσα βλέπεις, ὅπως μοῦ περιγράφεις σήμερα αὐτὴν τὴν ὡραία ἐκδρομὴ ποὺ ἔκαμες στὴ Χαλκίδα. Ἔπεσης καὶ ἀπ' ὅσα διαβάζεις, ὅπως σήμερα γιὰ τὶς «Ἐξωφρενικὲς Περιπέτειες» καὶ τὸν «Μπάρμπα-Μακροπόδη» ποὺ τόσο σαρέσουν.

Δὲν θυμοῦμαι τώρα καλά, *Εὐτυχία*, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἀπάντησα καὶ στὸ προηγούμενο γράμμα σου. Πολὺ μ' εὐχαριστήσες καὶ τὸ σημερινό, ποὺ πραγματικῶς ξεχειλίζει ἀπὸ ἀγάπη. Χαιρετισμοὺς στὴ μαμμὰ καὶ φιλάκι στὴ χαριτωμένη Μπεμπεκούλα, ποὺ κι' αὐτὴ-βέβαια θὰ γίνῃ μιὰ μέρα Διαπλασοπούλα θερμὴ σὰν καὶ σένα.

Ροδία, ἰδές τί ἀπαντῶ παραπάνω στὸ *Μῦρον τῆς Ἄνδρου*. Δὲν ἦταν βλέπεις, δυνατὸ νὰ περιγράψῃ ὁ Ἀνανίας σὲ δυὸ ἄρθρα ὅ,τι καλὸ ἐπῆρχε στὴν Ἔκθεση. Ὡστόσο ἄκουσα πολλοὺς θαυμασμοὺς γιὰ ὅσα δείχνει ἐκεῖ τὸ λαμπρό σας Ὀρφανοτροφεῖο, καὶ ἰδίως τὰ ἐργόχειρα, τὰ χειροτεχνήματα καὶ τὶς εἰκόνες ἀπὸ τὴ σχολική σας ζωή. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ποίημα ποὺ ἔστειλες στὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα γιὰ τὴ γιορτή Του καὶ γιὰ τὸ εὐχαριστήριο ποὺ σοῦ ἔστειλε κι' Ἐκεῖνος.

Δὲν ἔπρεπε, *Κλάρα*, νὰ «πικαρισθῆς» γιὰ τὴν ἀπόρριψη τοῦ κομματιοῦ σου. Δέν σᾶς εἶπα τόσες φορὲς πὼς ὅταν στέλνετε κάτι γιὰ τὴ Σελίδα, πάντα πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι πὼς μπορεῖ καὶ νὰ ἀπορριφθῆ, καὶ καμμιὰ ἐντύπωση νὰ μὴ σᾶς κάνῃ ἡ ἀπόρριψη—καὶ πρώτη, καὶ δεύτερη, καὶ τρίτη, καὶ... καὶ...—παρὰ νὰ γράφετε κάτι ἄλλο ποὺ ἀσφαλῶς θὰ εἶναι καλύτερο; καὶ θὰ σᾶς φέρνῃ, ἡ τουλάχιστο θὰ σᾶς πλησιάζῃ στὴν ἐπιτυχία; Ὡστόσο χαίρω ποὺ ἡ «πίκα» σοῦ πέρασε καὶ περιμένω τὸ καινούργιο σου κομμάτι. Στὸ τέλος σημείωσε καὶ τὴν ἐπιθυμία σου κι' εὐχαρίστως, ἂν χρειασθῆ, θὰ συμμορφωθῶ.

Μοῦ φαίνεται περίεργο, *Ἠπειρωτόπουλο*, νὰ χαθοῦν τρία γράμματά σου κατὰ σειρά. Μὴν ἄργησα νὰ σοῦ ἀπαντήσω κι' ἐνόμισες πὼς δὲν τὰ ἔλαβα; Ὡστόσο αὐτὸ ἔρθασε στὰ χέρια μου, σοῦ ἀπαντῶ, κι' ἔτσι δὲν θὰ χάσῃς τὸ «ἠθικό» σου. Ναί, τὸ κάθε πρᾶγμα τοῦ περιβάλλοντός σοῦ πρέπει νὰ τὸ κρίνῃς μὲ σκέψη, μὲ λογική. Νὰ μὴ βασίζεσαι θηλάδη στὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ σοῦ γεννᾷ τυχὸν τὴν πρώτη στιγμή. Κι' ὅταν ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτὸς μένῃ καὶ μετὰ τὴ σκέψη, τότε νὰ τὸ παραδέχεσαι γιὰ καλό.

Χαίρω, *Λευκοπυργιώτη*, ποὺ ἡ ἐκπαιδευτική σας ἐκδρομὴ θὰ γίνῃ στὴν Ἀθήνα κι' ἔτσι θὰ γνωρισθοῦμε καὶ προσωπικά. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος στέθηκε βέβαια ἐκπολιτιστής, μὰ δὲν ἦταν λάθος νὰ τὸν πῆς καὶ κατακτητή, ἀφοῦ ἔτσι τὸν λέει ὅλος ὁ κόσμος. Εἶπα «*ἀπόμα* καὶ μουσική», ὄχι γιατὶ ἡ μουσικὴ δὲν εἶναι κάτι σπουδαῖο, ἀλλὰ γιατὶ εἶναι τὸ τελευταῖο ἴσως ποὺ πρέπει νὰ ξέρῃ ἕνας πολιτικός.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μανταλένα, κ. (ΙΚ). Ροδόγελη, κ. (ΕΧ). Ἐλεύθερο Πουλί, κ. (ΚΔ). Δὸν Κολοκύθας Πάτερας, ἀ. (ΑΖ. Εὔθυμος Σημαιοφόρος, κ. (;). Ρουμελιωτάκι, ἀ. (ΙΜ). Καστανὴ Ἀεροπόρος, κ. (ΝΚ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μυοσωτίς, κ.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται «Μάθημα πιάνου» τῆς *Κ. Κ. Κ.* Πολὺ νόστιμο τὸ θέμα· γιὰ νὰ δημοσιευθῆ ὅμως θὰ ἤθελε καὶ τὸ γράφιμο νὰ ἦταν καλύτερο. Ἂς ξαναγραφῆ κάπως πιὸ περιποιημένο καὶ πιὸ σφιχτοδεμένο.—«Ἡ ἐκδρομὴ» τοῦ *Ρίψοκίνδυνου Ναύτη*. Ἰδοὺ τὰ σφάλματά του: ὅπως θέλει ὁ φίλος μου νὰ τοῦ τὰ πῶ. Ἡ γλῶσσα ἀνώμαλη, τὸ θέμα δὲν ἀναπτύσσεται καθόλου, τὸ γράφιμο ἄτεχνο.—«Σκηνὲς ἀπὸ τὸ Καρπενήσι» τοῦ *Αἰθερίου*. Ὡραῖες εἰκόνες, ποὺ στὶς γενικὲς γραμμὲς παρουσιάζονται καλά, ἀλλὰ στὶς λεπτομέρειες ἀδικοῦνται. Γράφιμο κάπως ἀκατάστατο.—«Νοσταλγία» τῆς *Δροσούλας*. Ἔχει κάποια δροσιά, σὰν τὴν ποιήτριά του. Μὰ οἱ στίχοι κοινότατοι καθὼς καὶ τὸ θέμα.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πὲκ* (ἔστειλα 6 τετράδια· κομμιὰ ἐνόχληση, μόνο νὰ μοῦ γραφῆς·) *Βασίλειον Βουλγαροκτόνον* (μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς τὴν ἔκθεσή σου νὰ τὴν κρίνω ὡς κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα, ἀλλ' ἀφοῦ ἰδῆς τὴν τύχη τοῦ προηγουμένου κομματιοῦ σου· Διαγωνισμὸς γιὰ σύνθεση Ἀσκήσεων θἀργήσῃ ἀκόμα νὰ προκηρυχθῆ·) *Νεοφερμένη* (βεβαιότατα μπορεῖς νὰ διαφεύσῃς τὸν *Ντέτεκτιβ Χ*· ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀποκαλύψεις ποὺ βλέπεις, ἐλάχιστες εἶναι σωστές·) *Ἀέραν Φρέσκον* (ἔστειλα· χαίρω ποὺ ἡ ἀδελφή σου ἔγινε ἐντελῶς καλά·) *Μαῦρον Καβαλλάρην* (λυπήθηκα πολὺ γιὰ τὸ πάθημά σου· πάλι καλὰ ποὺ δὲν ἔσπασες τὸ πόδι σου γιατὶ θἄταν πιὸ δύσκολη ἡ θεραπεία· τὸ χέρι θὰ περάσῃ γρήγορα· ναί, ὁ κ. Π. εἶναι τώρα καλά·) *Μικρούλαν Τραλαλὰ* (βέβαια, ἂν ἤσουν πιὰ μεγάλη, θὰ ἐρχόσουν μόνη σου νὰ παίρνῃς ὅ,τι θέλεις καὶ δὲν θὰ εἶχες ἀνάγκη κανένα· ἀλλὰ δὲν θἀργήσῃ νὰ γένῃ κι' αὐτό, ἔννοια σου· χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσει τόσο νὰ λύνῃς καὶ νὰ φτιάνῃς Ἀσκήσεις· αὐτὲς ποὺ φτιάνεις νὰ τὶς φυλάξῃς, γιὰ νὰ μοῦ τὶς στείλῃς ὅταν θὰ προκηρυχθῆ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός·) *Ροδόγελην* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα ἀπὸ τὰ τρία ποὺ ἐπρότεινες· θὰ εἶχες καὶ τὸ φευδώνυμο τῆς *Τ*· τὸ γραμματάκι σας πολὺ μ' εὐχαρίστησε κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφετε συχνὰ· ἀλλὰ χωριστὰ ἢ καθεμιὰ σας καὶ..., μὲ πιὸ σκοῦρο μελάνι·) *Δὸν Κολοκύθαν Πάτερον* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου γράμμα· τώρα βέβαια δὲν θὰ μὲ θυμᾶσαι μόνο ὅταν μιὰ μικρὴ ἀρρώστεια θὰ σὲ κρατῆ στὴν πλήξη τοῦ κρεββατιοῦ· ἐγὼ θέλω τὰ παιδιά μου νἄναι πάντα καλὰ καὶ πάντα νὰ μὲ θυμοῦνται· τὸ δικαίωμα φευδωνύμου εἶναι ὄρ. 10 κι' ἔστειλες 8· ὥστε ὅταν θὰ μοῦ ξαναγράψῃς, βάλε μέσα στὸ γράμμα σου κι' ἕνα δίδραχμο γραμματόσημο·) *Δέτιδέα* (ἔστειλα τρία τετράδια· χαίρω γιὰ τὴν ἵδρυση τοῦ Συλλόγου σας καὶ περιμένω πολλά·) *Ρίτσαν Α. Γεωργιοσπούλου* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ δεύτερο ξεσπάθωμα· ἡ νέα μου φίλη μοῦ ἔστειλε τὴ συνδρομή· τὴ περιμένω τὴ νέα σου διεύθυνση· ἔστειλα·) *Γκλόριαν* (νὰ εἶσαι κι' εὐχαριστημένη· ποὺ μόνο 2 3 ἀφνεις ἄλυτες· σὲ λίγο θὰ τὶς λύνεις ὅλες·) *Εὔθυμον Σημαιοφόρον* (αὐτὸ σοῦ ἐβαλαξα· χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς· μὴ φοβᾶσαι, δὲν μὲ κουράζεις·) *Βραϊλιάναν* (ἔστειλα 16ον· ναί, πιὸ συχνὰ θὰ μοῦ γράψῃς τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὴν Κηφισιά·) *Ἄσπρο Ἀραπάκι* (χαίρω, ἔλαβα, ἔστειλα· γιὰ τὰ Π. Πνεύματα, ποὺ νὰ θυμοῦμαι; λαβαίνω τόσο πολλά! δὲν τὰ ξαναστέλνεις;) *Ἀννίβαν* (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· εὐχαρίστως θὰ διαβάσω τὸ διήγημα καὶ θὰ σοῦ πῶ·) *Ὀρεινὸν Κερκύρας* (ἔστειλα· θὰ τὴ διαβάσω·) *Ἀλεξ. Κ. Ἀράβαντινοῦ* (ἔλαβα·) *Ἕλλην Κ. Ζ.* (ἔστειλα τὰ τρία ποὺ δὲν εἶχες λάβει· βεβαιότατα χάθηκαν στὸ ταχυδρομεῖο·) *Σενιτεμένην* (αὐτό, κι' ἔτσι θὰ τὸ γράψῃς, μὲ γιώτα κι' ἕνα μί·) *Μανταλέναν* κτλ. κτλ.

Σὲ ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαΐου, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Ἰουλίου.

272. *Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος*

Ἂν στὴ Θήρα μένῃς, λύτη,
Θὰ τὸν εὕρῃς στὸ λεπτό,
Μὰ κι' οἱ ἄλλοι θὰ γνωρίσουν
Εὔκολα τὸ στρατηγό.

Λουλοὺ

273. *Μεταγραμματισμὸς*

Μὴν πλησιάσῃς καὶ πολύ, θὰ σ' ἐν-
[νοήσουν,
Μὲ θυμὸ θὰ πεταχθοῦν, θὰ σὲ τσιμπή-
[σουν . . .
Μόνο γράμμα ἂν καταφέρῃς νὰ λλαχθῇ,
Μιὰ θεὰ ἀπὸ κεῖ-μέσα θὰ φανῇ.

Ἀγκάθι

274. *Ἀναγραμματισμὸς*

Ἀπὸ τοὺς μυθικοὺς τοὺς χρόνους βα-
[σιλιὰ
Παίρνω καὶ τοῦ ἀνακατεύω τὰ στοι-
[χεῖα,
Κι' ἐμπρός μου ξεφυτρώνει ὁροσειρά,
Μὲ τί μεγάλη, ἀληθινά, εὐκολία!

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

275. *Δημῶδες Αἴνιγμα*

Τριγύρω ἄσπρα κάγγελα,
Κόκκινος Φράγκος μέσα·
Ἀνοιγοκλειοῦν τὰ κάγγελα,
Κι' ὁ Φράγκος μέσα παίζει.

Τρύπα στὸ Νερὸ

276-280. *Πτερωτὸν Γράμμα*

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν—τὸ πτερωτόν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεξῆς:

Ἥρως βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν—Μεγάλη ὀλυμπία θεά—Μυθικὸς δράκων ἢ ὄφις—Γυνὴ τοῦ Εὐαγγελίου—Δοχεῖον πλεκτόν.

Κεραμίδιος Γάτος

281. *Ἀκροστιχὶς*

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ρωσσίας:

1, Ἀρχαῖος ποιητής· 2, Βαλκανικὴ πρωτεύουσα· 3, Θεὸς ὑποχθόνιος· 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 5, Μεγάλη εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 6, Θηβαία βασίλοπαις.

Ναυτόπουλο τῆς Ἄνδρου

282. *Γρῖφος*

. ι ι ιιιι μο
ιι ιι ι μο μο
ι ι ι ι ιιι λ' Ν
ι ι ι ι μο μο
ι ι ιιιι μο

Γεώργιος Χ. Χαραλάμπους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. θ

90. Γάδειρα (Γάδ, Εἶρα).—91, Φοῖνιξ (φῖ, νύξ).—92, Ἥρα ἀήρ.

93.
Η Σ Σ Σ
Τ Ι Ο Ο
Η Τ Φ Ν
Ρ Λ Κ Ο Ε Ο Ι Ε
Κ Ι Ν Ν Μ
Α Ο Ο Ε
Σ Σ Σ Α

94. ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ (Ἴδας, ὄφις, φόνος, Ἄδανα, νότος, τάφος, σανός).—95-99. Διὰ τοῦ Ὑς: *Μυσία, θυσία, ἄλυσις, ὕστερος, ναῦς*.—100. ΚΥΠΡΟΣ (Κύριος, Ὑγιής, Πέρας, Ῥῆξις, Ὄνειρον, Σιωπῶ).—101. Μὴ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτό.—102. *Ο ξένος πάντα ξένος* (οξ, ἓν ος Πάν, τὰ, ξ' ἓν ος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—355]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ»

Ἱδρύεται Σύλλογος. Σκοπός: Διάδοσις Διαπλάσεως, διαγωνισμοί, ἀποκαλύψεις. Διοικητικὸν συμβούλιον: Πρόεδρος: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας. Ἀντιπρόεδρος: Ἀετιδεύς. Γραμματεύς: Δίκ-Σάνδ. Ταμίας: Ἐυπόλιτος Ἀριστοκράτης. Τμήματα: Ἐκσπαθώματος: Ἀόρατος Κατακτητής. Διαγωνισμῶν: Μέγας Ναπολέων, Ἀποκαλύψεων: Ἐντελδάϊς. Διεύθυνσις: [ΑΣ'—144].

[ΑΣ'—356]

Δὲν εἴμαστε τόσο κουτοί, *Ἄθω*, νὰ γνωστοποιήσουμε τὰ ἀληθινὰ ὀνόματα τῶν μελῶν μας σὲ τόσον ἀκριτόμυθα πρόσωπα ὅπως ἡ «Μύρτις» κι' ἡ «Λευκή», οἱ ὁποῖες ἐπιμένουν νὰ παρουσιάζωνται ὡς μέλη τοῦ συλλόγου μας. . . Μάθε λοιπὸν ὅτι ὁ «Σαρπηδών», οὔτε ὁ «Ἀργοναύτης» εἶναι, οὔτε τό. . . «Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, οὔτε Κυριακούλης Κανάκης λέγεται (Διαπλ. Βεβαιότατα), ὅπως ἐπιπολαίως σᾶς ἐπληροφόρησαν. Οὔτε ἡ «Ζουζοῦ» εἶναι ἡ Σαράτση (Διαπλ. βεβαιότατα) οὔτε τὸ «Χανουμάκι» εἶναι τὸ «Διαβολάκι», οὔτε λέγεται Βέργη (Διαπλ. Βεβαιότατα). Οὔτε ἡ «Ἀελλὼ» καὶ ἡ «Πουπὲ» εἶναι αἱ Δνίδες Σαράτση (Διαπλ. Βεβαιότατα).

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΑΣ'—357]

Γιούντη, Ἀγρίμι, ἀκόμα θὰ περιμένω Μ. Μυστικά;

Νεοφερμένη

[ΑΣ'—358]

Ἄθω, ποτὲ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ προκαλῇ τοὺς ἄλλους, γιατὶ πάντα τὴν παθαίνει. Οἱ ἀποκαλύψεις δὲ μᾶρέσουν, μὰ γιὰ σένα ἀλλάζει. Ἔρω λοιπόν: λέγεσαι *Μιχάλης Περατικός*, ἀλλὰ στὴ Διάπλαση ἔδωσες τ' ὄνομα *Ξυλᾶς*. Ἔτσι ἐκδικοῦμαι γιὰ τὸ Σαρπηδόνα καὶ τὴ Λευκή, τὸ Καμάρι τοῦ Σπιτιοῦ, ἴσως γιὰ τὴ . . . Σιγαλοπερπάτητη καὶ Χαμηλοβλεπούσα (κι' ἂς μὰ ποκαλύψανε ἔστω καὶ λαθεμένα).

ΜΥΡΤΙΣ ('Ἀφεντουλίδου!!)

[ΑΣ'—359]

Ἐξ Ἠπείρου εἰδήσεις: Ἄθως=Μα . . . . . ἔχε ὑπομονή). Στέφανος (Ἀμάραντος) =*Φάσσος*. Νεγκοὺς=*Τέρκας*. Δημοσιογράφος=Μπαλτσίδης, Ἀλίκη Κίντα . . . . . .

ΗΠΕΙΡΩΤΟΠΟΥΛΟ

[ΑΣ'—360]

Συνέχεια ἀποκαλύψεων. Ἐκλογιάστρα=Σάμπουνιάρη, Βιολέττα=Χατζηνικολῆ, Χρυσῆ Ἀκτίνα=Σιδέρη, Σοριανὸς=Ἐλευθεριάδης, Πέρ Γκύντ=Καννᾶς, Λησμονημένη Ἐλπίς=Δαμίρη, Μενεξεδένιο Ὄνειρο καὶ Μαγιολούλουδο=*Δνίδες* Βουλγαράκη, Σαλώνικα=Σιδεροπούλου, Νεοφερμένη=Διαμαντούλη, Ἱππότης τῆς Ἄρτας=Πατσαλιᾶς, Τρύπα στὰ Νερὸ=Κοβότσου, Μπατερφλάϊ=Κόντου, καὶ Βιόλα=Λεονάρδου. (Ἕπεται συνέχεια). ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΑΣ'—361]

Ἀρσακειάς *Νο 8, Μπέττυ Ντάλ, Ντέκεκτιβ Χ*, ἀλληλογραφοῦμε; ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια; Δ/σις μου: Δνίδα Μεταλληνοῦ, Ταχυδρομεῖον, Κέρκυραν, διά:

Πέκ

[ΑΣ'—362]

Μόλις ἐπανακάμψας ἐκ τοῦ ἀνὰ τὰς Εὐρώπας ταξιδίου μου, ἐνσκήπτω μὲ ἀγρίας διαθέσεις.

Γελαστὸς Ὑπολοχαγὸς

[ΑΣ'—363]

Ἡ *Θριαμβευτικὴ Αὐτοκρατορία* πιστὴ εἰς τὰς ὑποσχέσεις της προκηρύσσει τὸ

ΔΕΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν ὑπομοφιλεστέρων ψευδωνύμων. *Ψηφοδέλτιον* θὰ εἶναι φωτογραφία παριστάνουσα τοπεῖον ὅπισθεν τῆς ὁποίας καὶ εἰς τὸ μέσον θὰ ἀναγράφεται τὸ προτιμώτερον ψευδώνυμον στὴν ἄνω γωνίαν τόπον καὶ ἡμερομηνίαν καὶ στὴν κάτω, ψευδώνυμον ἐκλογέως. ***Προθεσμία:*** Τρίμηνος, ***Συμμετοχὴ*** 6δρχμος ***Βραβεῖα*** α') 150 δρχ. β') ἐτησία συνδρομὴ στὴν Διάπλασι καὶ ἄλλα τρία μικρότερα βραβεῖα. Ἐπίσης θὰ βραβευθοῦν καὶ τρία ἀπὸ τὰ τοπεῖα — ψηφοδέλτια μὲ δῶρα ἀξίας Περιμένομεν ἀπ' ὅλους τοὺς ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν σύλλογον Ἀρσακειάδων, Τρελλοπαρέαν καὶ τοὺς φίλους μας, Ἀρσακειάδα Νο 7, Ἀόρατον, Ἀγκάθι, Ζανέτ, Κιτρινην Ἀράχνην, Μόζαρτ, Ντέτεκτιβ, Σανθὸν Δόκιμον, Χανουμάκι καὶ ἀπὸ τὴν Βέρρσιαν καὶ τὴν Καβάλλαν. Δ/σις (ΑΣ'—255).

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ὁ Πρωθυπουργὸς
Τζωρτζ Ράφτ Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας
Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν
Γολιὰθ

[ΑΣ'—364]

Γελοιοποιεῖσαι, *Ζουζοῦ*, ἀποπειρωμένη νὰ χορεύδέψῃς . . . ἐμένα!! Κάτμένο κορίτσάκι . . . *Γελαστὸς Ὑπολοχαγὸς*

[ΑΣ'—365]

Κάποιος ἦν καὶ διελόθη, πομφόλυγες ἦν καὶ διερράγη ἡ «*Τρελλοπαρέα*»! (Sic transit gloria mundi . . .)

Γελαστὸς Ὑπολοχαγὸς

[ΑΣ'—366]

Τζ. Μ., θὰ περάσω τὴν Τετάρτην. Ἂν θές ἔλα σὺ στὴν συγκέντρωσή μας.

Στ. Μεράντος

[ΑΣ'—367]

Στάμ. Κάλ., Θυμήσου τὸν Τάσο Λούζη σαὐτὴ τὴν περίπτωση, Πάντως, τὰ παθήματα μαθήματα. *Ε. Γρηγοριάδης*

[ΑΣ'—368]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, Δ/σις: Φώτιον Ἀμπατιέλον Καποδιστρίου 33, Ἀθήνας, διά: *Δόνιφαν*

[ΑΣ'—369]

Σ. Φ. Α., εὐχαριστῶ γιὰ τὴ βράβευσι. Διάλεξα τὸν Ἀγροτικὸ Οἰκίσκο.

Ρόζα-Λίνα

[ΑΣ'—370]

Μόννα Βάννα, ἡ *Γοητεία* ἀληθινὰ γοητεία. *Ρόζα-Λίνα*

[ΑΣ'—371]

Ἄθως=Περατικός. Παιδιά ἀποκαλύπτομαι μόνος γιὰ νὰ μὴ πῇ κανεὶς ὅτι ἀπεκάλυψε τὸν *Ἄθω*. Μὲ ὅλη μου τὴν ἐκτίμηση γιὰ σᾶς. ΑΘΩΣ

[ΑΣ'—372]

Συμβουλή: *Τζεζιφιόγκα*, γιατὶ δὲν κάνεις καλὸν χαρακτήρα; Νὰ τὸν διορθώσῃς. *Κατάσκοπος Νο 33*

[ΑΣ'—373]

Τρελλοπαρέα, θὰ σὲ ἀφανίσω· ἀρχίζω: πρόεδρος *Σαρπηδὼν*=Κανάκης.

Εὔθυμος Σημαιοφόρος

[ΑΣ'—374]

Νευρόσπαστο, γιὰ τὴ γιορτή σου δέξου χίλιες εὐχὲς ἀπ' τὸν *Μπετόβεν*

[ΑΣ'—375]

Σὰ ἀγαπημένα μου ἐξαδέλφια *Θαλασσόλυκο* καὶ *Ἀνεμοζάλη* στέλνω γιὰ τὴ γιορτή τους καρδιόβγαλτες εὐχές.

Μπετόβεν

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι